

VELICANSTVENI SATURN

UVOD

Prije nego zapocnem pricu o velicanstvenom Saturnu, smatram da je potrebno objasniti njenu svrhu.

Ispricati je u ovom trenutku svojega zivota i to bas na ovaj nacin, predstavlja za mene poseban cin povezivanja s kozmickim ritmovima koji oblikuju moj zivot. Poput svakog ljudskog bica i ja "plesem" prema tajanstvenim taktovima jedva cujne glazbe koja prozima svaki djelic mojega bica, i materijalnog i duhovnog.

Velika je povlastica biti u stnju proniknuti u te ritmove, upoznati njihove tajne i pokusati se uskladiti s njima. Biti ucenikom tog uzvisenog znanja za mene je blagoslov. Progovoriti o njemu, moja duznost.

Dio te duznosti prema samome sebi i prema drugima jest ispricati pricu o velicanstvenom Saturnu. Radi se o osobitoj prici, s osobitom svrhom. Odlucio sam je ispricati na ovaj nacin, tako da vise istaknem njenu posebnost.

Prica se izvorno naziva Sani Mahatmja (Sani je sanskritski naziv za Saturn, a Mahatmja oznacava "posebnu uzvisenost"). Mozete na nju gledati kao na mit. Ona to i jest, ali...

Ali, ja cu vam je ispicati na poseban nacin, tako da, zajedno s vasim citanjem price, ozivim likove iz nje. Ako sve ucimo kako treba, i vi i ja, uzviseni velicanstveni Sani, kralj Vikarama i drugi likovi iz price postat ce dio vaseg zivota, zivuca nazocnost koja ce vam pomoci da se suocite s mogucim poteskocama, problemima i nesrecama koje katkad zasjednu nas zivot. Pokusacu svoj dio odraditi na najbolji moguci nacin, ostalo prepustam vama...

RITUALNA PRICA

Pricanje price o velicanstvenom Saturnu za mene je vrata katha. Izraz vrata katha oznacava posebnu ritualnu pricu koja se cita, prica ili, kao u ovom slucaju, pise na posebno odabrani dan kao dio zavjeta. Tijek price objasniti ce vam o kakvom se zavjetu radi, a za sada bih vam zelio opisati od cega se on sastoji.

S materijalne strane to je plaćanje dijela troškova izdavanja ove knjige koju ste dobili na poklon. Za mene je to dio zavjeta. Vrijeme, energiju i novac potreban da bi Sani Mahatma došla do vas ulazem s velikom radošću. Želio bi da mogu uložiti mnogo više, ali u ovom trenutku i to je dovoljno da se ostvari željeni cilj.

Ako nakon čitanja price odlučite priključiti se vrata kathi o Saturnu, a to znači sudjelovati u zavjetu, možete to učiniti na jednostavan način: PROSIRITE PRICU! Poklonite prijateljima ovu knjigu. Pricajte im o njoj. Razmislite o tome da materijalno pridonese da se otisne veći broj primjeraka (pretpostavljam da će se prvo izdanje podijeliti vrlo brzo!)-svaka zamisao u tom smislu bit će više nego dobrodošla.

Drugi dio zavjeta je onaj unutarnji, duhovni. Prije svega, vrijeme u kojem se priča pojavljuje određeno je velikim događajem u životu svakog čovjeka-pocetkom njegova SADE SATIJA. Izraz sade sati prevodi se kao "SEDAM GODINA TUGE". Tijekom price saznat ćete sve detalje o tome. Za sada ću samo primjetiti da se zapravo radi o razdoblju od sedam i pol godina te da ono ne mora biti tako "tuzno". O svemu tome poslije. Vrata katha koja se odnosi na pričanje Sani Mahatme dolazi uoči mog sade satija koji počinje travnju 1998. godine.

PRAVILAN POCETAK

Iako je ova priča već dulje vremena u mom srcu, odabrao sam poseban dan da bih je započeo pisati. Subota-Saturnov dan, pravo vreme za duhovne aktivnosti, istraživanje unutarnjeg svijeta te pisanje, pričanje ili čitanje o veličanstvenom Saturnu. Osim toga, ova subota, 03.01.1998. podudara se sa petim danom nakon mladjaka. Mjesec dakle raste, što povoljno za početak značajnih pothvata, a posebice peti dan-Shukla Panchami. Najvažnije je međutim to što je u trenutku kad sam počeo pisati, Mjesec bio u sazvezdju koje se u sanskrtu naziva Shatabhisha (ono je zapravo u području Vodenjaka).

Detalji vjestine izabiranja pravih početaka dio su znanja o djetisu-vedskoj astrologiji, tačnije jednog njegovog dijela koji se naziva muhurta. O tome možete više pročitati u mojoj knjizi Maitreja-duhovna pustolovina, kao i, nadam se, u udzbeniku kojeg pripremam pod nazivom Tajne vedske astrologije. Ukratko, da bi ste razumjeli o čemu se radi, potrebno je reći samo toliko da vrijeme početka nekog pothvata određuje njegove značajke, kao i

ostvarenje željenog cilja. Značajke sazviędja (ili kako se to u djotisu kaže - Naksatre) u kojem se nalazi Mjesec u trenutku početka neke aktivnosti osobito su važne. Navest ću vam značajke Shatabishake iz knjige Bepina Beharia Mitovi i simboli vedske astrologije.

„Sazvezdje leži u potpunosti u Vodenjaku kojim upravlja Saturn(!), a ono samo je pod vladavinom Raha, sjenovitog planeta koji donosi karmička prociscenja. Mistična značajka sazviędja naglasena je simbolom cvijeta s tisuću latica koje predstavljaju stotinu zvijezda koje tvore sazvezdje. Božanstvo koje upravlja Shatabishakom je Varuna, darovatelj mudrosti. Njegovo primarno i tercijalno načelo je satva ili harmonija, dok je sekundarno tamas ili inercija. Primarni motiv je Dharma ili dužnost. Značajno je da se Pracheta, istoimnica za Shatabishaku, povezuje s Manuom, Dakshom i Valmikijem, moćnim začetnicima ljudske rase.“

Nije potrebno mnogo razmišljanja da bi se došlo do zaključka da je ovakvo sazviędje idealno za početak priče o Saturnu, priče čiji je cilj duhovna preobrazba onog tko je priča, kao i onih koji je slušaju. Jos jedan navod iz Beharijeve knjige: „Jednom kad je aktivnost pod utjecajem Shatabishake pokrenuta, očituje se ogromna snaga i vitalnost. Svim svojim utjecajem Shatabishaka preobrazava osnovnu narav osobe. Shatabishaka razvija osnovnu značajku ljudskog bića da razumije narav božanskog i da se uzdigne do tog uzvišenog stanja“.

Kao što vidite, početak je ispravno odabran. Međutim, u njemu je sadržano i upozorenje: ova priča donosi preobrazbu! Nastavite ako ste za nju spremni.

Jos nešto o odabiru vremena za početak pisanja. Svatko tko bude malo razmislio vjerojatnostima koje se pojavljuju kad uzmete u obzir kretanje Mjeseca kroz 27 sazviędja, Mesečeve dane i ostale činitelje, s pravom će se zapitati kako sam uspeo pronaći subotu, kad Mjesec raste i kada je peti dan nakon mladjaka i još k tome u Shatabishaki!!!

Iskreno, to se i ja pitam jer takva „podudarnost“ uopće nije česta. Međutim, istina je da se nisam posebno ni trudio. Dogodilo se. Priroda ima svoje načine da vam kaže da ste na pravom putu. Za mene je dolazak jednog takvog dana, bas u trenutku kad sam namjeravao početi s pisanjem, znak podrške. Sve što sam učinio je da sam pričekao nekoliko dana. Moja prvotna namjera bila je da počnem nakon početka zime. Međutim, zavirio sam u dnevno kretanje planeta u tom razdoblju i odmah uočio ovu posebnost. Čarobnu posebnost, rekao bih.

Stovise,tijekom samog pisanja primio sam jos jedan blagoslov Prirode,odnosno samog Saturna.Ustao sam oko pet sati ujutro da bih uhvatio Mjesec u Shatabishaki (nakon osam sati prelazio je u sljedece sazvijezdje).Poceo sam pisati nesto kasnije,oko 6:30,pokraj otvorenog prozora uz upaljenu mirisnu lampicu.Nebo je tek poprimilo prvu nijansu tamnoplave boje,tek nagovjestaj dolazece zore.Tada se dogodilo nesto sto je na mene ostavilo snazan utisak koji ce me zasigurno pratiti tijekom sljedecih razdoblja moga zivota.Neobican zvuk.Ali...jos nije vreme za pocetak price:o tome nesto kasnije.

PRAVILAN POSTUPAK

Uglavnom,moj duhovni cilj u pisanju i sirenju Sani Mahatmje oznacen je njenim pocetkom:preobrazba i razumijevanje bozanskog u ljudskom.Nadam se da ce u svatkome tko procita pricu ostati barem dio njegove snage,a mozda ce u mnogima ona postati vrlo ziva.Vase sudjelovanje u tom dijelu vrata kathe sastoji se u citanju,mozda i u prepricavanju.Ako zelite izvuci najvecu korist od nje,citajte je subotom(to je Saturnov dan),citajte je u tisini(Saturn voli mir i stlozenost),osigurajte da vas nitko ne smeta prilikom citanja,spremite se za citanje,ako zelite mozete se okupati,upaliti svijecu ili mirisni stapic(Saturn je oznacitlj za disciplinu i unutarnje prociscenje).Jednom rijecju,posvetite se prici,nemojte je shvatiti površno jer ce tada njeni ucinci takodjer biti površni.Citajte je vise puta,posebice u vrijeme kad vam se cini da ste okruženi poteskocama.Kao sto to uvijek biva,svaki put kad citamo iznova,nesto smo drukciji.Sazreli smo pa do nas dopiru i ona znacjenja koja su prijasnji put ostala skrivene od naseg uma i srca.(Ako doista zelite imati najvece koristi od ove knjige,najpre proucrite poslednje poglavlje pod nazivom Završni napuci,a tek zati pocnite citati).

Ako budete postupali prema napucima,sudjelovat cete u duhovnom dijelu vrata kathe,ritualne price cija je svrha unutarnja preobrazba.

Kako bilo da bilo,potrudit cu se da svoj dio zavjeta izvršim na najbolji moguci nacin.Nadam se da cu tako izvršiti i dio svoje dharme,pripadajuće mi dužnosti u ovom zivotu.

Na kraju ovog uvoda,koji je zapravo pocetak price o velicanstvenom Saturnu,zatržicu blagoslov od Ganesa,bozanskog bica s tijelom coveka i glavom slona.lako se on ne pojavljuje cesto u peici koja slijedi,meni je

savršeno jasno da bez njega ne bi bilo ni nje. Zato najpre molim njegovu zaštitu i podršku; da bi Sani Mahatma koju se spremam ispričati imala barem dio Ganesove mudrosti, pronicljivosti, svrhovitosti, tečnosti te smisla za vedrinu i simboliku koju on utjelovljuje svakim djelicem svojega tijela, od slonovskih usiju i surle, jedne slomljene kljove, kobre oko pojasa i cvijeta u ruci, pa do vijecnog osmjeha na licu i ociju dubokih poput svemira. Takodjer, volio bih ga zamoliti da, ako je to moguće, svoj blagoslov protegne na svakog čitatelja ove knjige.

Gadjananam buthaganadhi sevidam kopitva
Jambu pala sara bakshanam
Umashutam shoka vinasha kara namami
Vigneshvara padapankadjam.

Pricu" Velicanstveni Saturn" posvecujem onome kome je i namjenjena: uzvisenom, odmjerenom, mudrom i savrsenom Saniju, utjelovljenom u planetu Saturnu. Njegovo kretanje je sporo, ali njegova mudrost trjna i potpuna. Zovu ga nositeljem tuge i nesreca ali on je zapravo najpredaniji ucitelj kojeg mozete pronaci. Poducit ce vas iskreno, duboko i bez oklijevanja. Rijetko cete naci takav izvor znanja kakav je Sani, samo ako budete otvoreni i spremni poslusati sto vam zeli reci.

Nisko nagibam glavu pred uzvisenim Saturnom i molim ga za mudrost i vjestinu da njegovu bit izrazim na svima razumljiv nacin. Neka njegovo vrijeme u mojem zivotu, moj sade sati, bude vrijeme ucenja. Ocekujem ga s unutrašnjim mirom i radoscu, spreman prihvatiti njegovu poduku. U knjigu „Velicanstveni Saturn,, utkano je moje znanje, usmjerenost, odlucnost, istrajnost, volja i strast koju gajim za istinom, a sto sve dugujem Saniju koji u mojem bicu sudjeluje u znacajnoj mjeri. Poklanjam je njemu, s nadom da ce u citsteljima probuditi unutarnji mir i razumevanje zivota, te drgocene darove Saturna.

OM PRAM PRIM PRAUM SAINACAJA NAMAHA

VELICANSTVENI SATURN

1.

Nebo je jos uvijek mracno i samo djelomicno ispunjeno zvijezdama na jugu. Sjever je tmuran i prekriven oblacima koji se ne vide vec samo pojacavaju dojam tmine. Zimsko jutro bez snijega. Subota. Saturnov dan, brizljivo odabran za pocetak vaznog pothvata-pisanja price o velicanstvenom Saturnu.

Dan je zapoceo mnogo ranije nego obicno, nesto poslije 5 sati, otvaranjem prozora i pustanjem prohladnog zraka u sobu te obveznom jutarnjom meditacijom. Sada sjedim za stolom i pripremam se za pocetak pisanja.

Pogled mi pada na Ganesov kipic od tamnog drveta. Jutros sam mu poklonio par lijepih misli, te miris sandalovine i borovine. Gledam ga kako se neobuzdano smije; kao i uvijek-nepopravljivi saljivcina.

Proslo je vise od sest mjeseci otkada sam završio pisanje Maitreya i otkada se Ganes posljednji put pojavio u mom zivoti. Nakon toga za mene je pocelo zanimljivo razdoblje. Moji vlastiti planovi i zamisli o buducnosti mjesali su se sa mislima i sjecanjima na jedan drugaciji zivot.

Zaboravljeno vrijeme od prije od cetiri tisuće godina; ogromna rijeka Sarasvati na cijim se plodnim obalama radjala mudrost; legenda o drevnom vidiocu-risiju-Parashari koji je utemeljio djotis; drevnu znanost o vremenu i odnosu covjeka i kozmickih ritmova; a ponajvise njegov ucenik, Maitreya, cijij je zivot na tako tajanstven nacin povezan s mojim-sve je to postalo sastavnim djelom mene samog.

Ganes, moj bozanski prijatelj i vodica, ostavio nas je nakon onog cudnog iskustva na obali rijeke Sarasvati, kad smo Maitreya, mnogi drugi i ja "podjelili" sjecanja. Maitreyina odluka bila je donesena i njegovo je tijelo ostalo lezati ispod drveta pod kojim je zapocela moja sudbina. Ganesova kobra je ispunila svoj dio zadace, ali je zapravo, barem sto se mog stajalista tice, tim cinom pustolovina tek zapocela.

Ostala su mnoga pitanja na koje ni dan danas nemam odgovore. Nakon izlaska knjige (Maitreya) ta su mi pitanja postavljili i drugi ljudi. Najcesce medju njima je ono o "stvarnosti" ispricanog. Da li su

dogadjaji opisani u Maitreyi stvarni ili su proizvod maste?

Kako odgovoriti na to pitanje? Jedino sto mi u takvim situacijama dolazi na um je sjecanje na moj prvi dolazak na obalu rijeke Sarasvati. Jos uvek zbunjen carolijom pojavljivanja covjeka-slona u mojem zivotu,nevjerjatnoscu duhovnog putovanja na koje me je poveo i situacijom u kojoj sam se nasao(izvan tijela,odnosno u tijelu nacinjenom od svjetla za kojeg mi je Ganes rekao da sam ga sam stvorio svojom pozornoscu!),nisam mogao a da ne budem radoznao.Onaj racionalni,logicni dio mene cijelo je vrijeme bio budan i postavljao pitanja koja bi postavio svaki covjek odgojen u duhu racionalisticko-naterijalisticke znanosti s kraja dvadesetog stoljeca.

Jedno od prvih pitanja koje sam postavio Ganesu bilo je pitanje o stvarnosti ili nestvarnosti mjesta na kojem se nalazimo.Njegov odgovor je bio vise nego jasan.Rekao je,nakon sto se podrugljivo nasmijao podigavsi jednu obrvu:"Ma nemoj! Zanima te jeli stvarno to sto ti prenose tvoja osjetila ili se radi o prividu? A kako bi ti,molim te lijepo,odredio razliku?"

Nisam dalje nista pitao.Znao sam na sta misli.Doista,kako da odredim razliku kad se radi o mom iskustvu?Mozda bi ovakav odgovor mogao izazvati cijelu filozofsku raspravu,ali za mene nema sumnje.To je moje iskustvo,dokle,stvarno je.U kakvom je to odnosu s onim sto je vecina ljudi danas naziva svojom stvarnoscu,to jednostavno ne mogu reci.Nakon dugog razmisljanja odlucio sam da vise ne razbijam glavu oko toga.Bilo je lijepo,poucno i ostavilo je dubok trag u mojem svijetu.To je ono sto je vazno.

Predpostavljam da ce takvih pitanja biti manje glede price koja je pred vama.To je ipak samo price koju je Parashara ispricao svojem,tada jos sasvim malom uceniku Maitreyi,povodom predstojeceg dolaska sade satija u Maitreyin zivot.

Ipak,smatram potrebnim reci da je dijelom sjecanja koja se pojavljuju ponekad,poput slomljenih komadica davno nestle slagalice.Dijelovi iskustva koje pripada Maitreyi ponekad bljesnu snagom prepoznavanja i pretoce se u smislenu cjelinu.To su radosni trenuci kad moj dozivljaj s Ganesom poprima novu dubinu i kad bih na pitanje o stvarnosti rado odgovorio velikim"Da"! A opet,ima trenutaka kad nije tako;kad sve izgleda maglovito i kao da ce nestati prekriveno srebrnom prasinom iz nekog grugog svijeta.

Sjecanje na pricu o velicanstvenom Saturnu javilo se pokrenulo nekolicinom carobnih dogadjaja.Prvi od njih bio je dolazak Ganesovog kipa

od tamnog drveta. Bas ovog kojeg sad promatram i razmišljam o umjetnikovoj vjestini koja je uspjela prenijeti ono "nesto" iz Ganesa i ozivjeti to u komadicu ebanovine. Taj sam kipic dobio na poklon, sasvim neocekivano. Kad je stigao, znao sam da je to Ganesov blagoslov i da odsada pa nadalje mogu ponovo ocekivati cuda.

Ganesov kipic se siroko smije zatvorenih usana, drzeci jednu ruku na trbuhu. Izgleda kao da je zadovoljn, kao da se najeo voca i sada se sprema za jos jednu vragoliju; jos jednu predstavu kojom ce poducili i zabaviti. Ipak, ima nesto opasno u njemu. Krupan je i snazan. Izgleda debeo, ali je zapravo nabijen energijom. Sjedi na jednoj nozi podvucenoj pod straznjicu, smije se i izgleda malen. Medjutim, tesko previdjeti snagu koja izvire iz njega. Kad bi se samo uspravio, pomisljam, opet bi ispred mene iskrsnuo onaj strasni lik opasnog zastitnika pred kojim ni jedna prepreka nije dovoljno velika ni cvrsta. Dojam pojacavaju ukrasi na njegovoj posebnoj kapi, tako nalik sangadiju Majtreyinog oca Bhaskara. Straga se vide tri plosnate trokutaste izbosine nalik siljcima. One izvire iz ovratnika koji je dio tog pokrivala za glavu. Ako ga pogledam s ledja, Ganesov kipic izgleda poput diva koji u sebi krije nesto divlje i neobuzdano.

Uzvracam mu smijesak. "Ponovo mi je potreban tvoj blagoslov", pomisljam, a zatim se okrećem natrag svojem poslu.

Drugi dio carolije je dolazak Saturna u moj zivot. Iako sam kao covek koji proucava djotis, vedsku astrologiju, znao da mi uskoro dolazi sede sati, nisam o tome previse razmišljao. Nije ni bilo potrebno jer Saturn me sam podsetio na sebe!

Dakle, Saturna cu odsada zvati Sani. To je njegovo izvorno ime. Kada budem rekao Saturn, mislicu na nebesko tijelo, planet Saturn. Medjutim, kada budem govorio o nacelu koje je predstavljeno Saturnom, koristit cu ime Sani.

Dakle, nekako istohodno s kipicem u moje ruke dosla je i knjiga Roberta E. Svobode s nazivom "Saturnova velicina". Sredisnja tema u knjizi je prica o Saniju i kralju Vikarami. To je stara prica. Legenda, mit, kako god zelite. Prepicava se, kazu, tisucama godina pod nazivom Sani Mahatmja. Procitao sam pricu. Odusevio se njome, ali...

"Ali" se sastoji u tome da mi je sve to bilo tako poznato. Kao da sam prozivljavao nesto sto sam vec doživio, vec cuo. Poceo sam prepoznavati neke dijelove price i cak prije nego sto sam okrenuo stranicu, znao sam sto ce se dogoditi na sljedecoj.

Kad sam dosao do vrhunca price,do mjesta na kojem se nakon sedam i pol godina ponovo susrecu kralj Vikarama i Sani te kralj dobija priliku da izrayi svoju zelju,odbacio sam knjigu.Znao sam kraj price! Znao sam sto je Vikarama pozelio;znao sam zasto je to ucinio i oci su mi se ispunile suzama.Sjetio sam se necega tako davnog da se lako moglo dogoditi da se toga uopce ne sjetim.Moja inacica price,odnosno ona koje se sjecam kao price koju ja Parashara is pricao Maitreyi,nešto drukcija od one koju sam citao.Ima nekih detalja koji su sasvim razliciti,ali u nacelu,poruka price je jednaka.

”Sjetivsi” se tako dogadjaja o kojim cu vam pricati,shvatio sam da Sani najavljuje svoj dolazak i u moj zivot.U travnju 1998.godine pocinje moj sade sati,a kao dobar ucitelj,Sani je objavio pocetak poduke.

Tada sam shvatio da moram ispricati pricu i drugima.Moram objaviti Sanijevu uzvisenost svima koji o njoj zele slusati.To je najbolji nacin da se priprelim za sade sati.I tako je zapocao moj zavjet.Moja vrata katha,ritualna prica,upravo se odvija pred vama.

Ona me mnogostruko povezuje s Maitreyom.Sjetivsi se toga,shvatio sam da je Maitreya prozivio svoj prvi sade sati otpocevsi s njegovom osmom godinom,a da mu je pocetak drugog donio duhovnu preobrazbu i napustanje tjelesnosti.Takodjer sam shvatio da se isti obrazac ponavlja i u mom zivotu (uzgred,kao i u zivotu svakog covjeka kod kojeg Saturn zauzima devetu kucu u odnosu na Mjesec).Ne namjeravam time reci da ce se u mom drugom sade satiju ponoviti Maitreyina sudbina.Postoje razlike.Moj prvi sade sati prosao je neprimijeceno i potpuno nesvjesno.Maitreya je imao Parasharu.Drugi sade sati Maitreyu je otposlao na putovanje preko granica vremena i smrti jer je takva bila potreba.U ovom vremenu i na mjestu gde zivim,potreba ce mozda biti sasvim drukcija.

Prije nego vas prepustim svom sjecanju na trenutke kad je Parashara prvi put ispricao Maitreyi Sani Mahatmju,zelio bih podjeliti s vama jos jednu caroliju:Sanijev blagoslov.

Buduci da imam iskustva s pisanjem,znam da se najbolje knjige zapravo pisu same.Pripremajuci se za pisanje,bio sam sasvim siguran da ce to slucaj biti i sa ovom.Medjutim,kao sto to obicno biva,stvarnost je mnogo carobnija nego sto mi to mozemo isplanirati ili uopce zamisliti.Evo kako je zapravo pocela ova prica,sama od sebe.

smije.

”Uzgrid”, dodajem pomalo nježno, ”drago mi je da se ponovo
cujemo”.

Nista.

Shvacam poruku i zatvorim oci. Rekao je da slusam, pa cu
slusati. Mozda cu cuti nesto tonahno i tiho, nesto sto bi mi moglo
promaknuti ako ne obratim pozornost. Medjutim, prevario sam se. To sto
sam trebao cuti, cuo bih svakako, a Ganesovo upozorenje bilo je zapravo
samo pozdrav. Kad sada razmislim o tome, vrlo sam sretan zbog njegovog
javljanja. Ima nesto toplo, dobro i ugodno u svakoj mojoj misli upicenoj
Ganesu. Kako da mi ne bude drago kad mi on uzvрати barem dio toga?

Sjedio sam zatvorenih ociju oko dvije minute, a zatim je u izvana u
sobu prodro jak zvuk, nalik sumu ventilatora. Otvorio sam oci naglo, pomalo
uplascen, jer je izgledalo da je izvor zvuka nasto veliko, a nekako sam osjetio
da se ne radi o umjetnom zvuku, vec o necemu sto proizvodi zivo bice.

Prisao sam prozoru. Vani na dvoristu jos je bio mrak. Samo je
tamnoplavo nebo nagovjestavalo dolazak zore. Zvuk je dolazio s desne
strne, odozgo. Pogledao sam u tom smjeru i vidio da je polovica neba
mracnija nego sto bi trebala biti. Kao da je neki tamni oblak zakrio ionako
mracno nebo. Osim toga, taj se oblak kretao! Zvuk je dolazio s tog mjesta.

Promatrao sam i slusao u cudu desetak sekundi. Zvuk je postajao
glasniji i sada sam mogao razabrati njegove nijanse. Ubrzo sam shvatio o
cemu se radi. Ali kad sam to doista i shvatio-doista razumio-najezio sam se
od glave do pete.

Bile su to vrane! Tsuce i tisuće njih. Nikada nisam video toliko mnogo
vrana na jednom mjestu. Takodjer, bilo je neobicno sto lete po takvom
mraku. Obicno to cine kad je malo vise svjetla. Osim toga, buku koju su
stvarale svojim krikovima i lepetanjem krila bila je tako snazn da sam
pomislio da ce time izmamiti sve susjede van ili na prozore. To se, medjutim
nije dogodilo. Neobicnom mnoštvu crnih ptica i njihovom ranjutarnjem
prelijetanju svjedocio sam samo ja. Oblak vrana koji je prekrivao tresinu
neba polako se premjestio s desne na lijevu strnu svijeta, ostavljajuci me
zacudjenog, razdranog i zahvalnog.

Zacudjenog-to cete razumjeti jre je takvo iskusto ipak pomalo
neobicno. Ali, zasto zahvalnog? Jednostavno zato sto je, prema legendi, Sani, o
kojem se spremam pisati, zastupljen crnom pticom, vranom i gavranom!

Prznat cete, u takvim okolnostima sve ovo postaje ne samo pomalo

neobicno,vec sasvim osobito.Suze su mi ispunile osi,a noge popustile i gotovo sam klecnuo.Zadrzao sam se na okviru prozora,mada mi je sad zao zbog toga.Mozdanije bilo boljeg nacina da prihvatim Sanijev blagoslovnog da pred njim kleknem,duboko pognuvsi glavu.Poslao je svoje letace,crne nocne ptice,da me obavjesti kako zna za moju namjeru i kako je (mogu li se nadati?) prihvacu.

Navikao sam odavna na takav naci poducavanja.Jezik prirode nije mi stran.Cini mi se da dio tog znanja nosim jos iz Maitreynog sjecanja.Medjutim,ovo je jedan od najsnaznijih dozivljaja te vrste u mom zivotu.Drago mi je da je povezan bas sa Sanijem i pricom koja je sad pred vama.Nadam se da cete osjetiti caroliju koja je oznacila njen pocetak i koju ja jos uvijek osecam tako snazno.Cini mi se da je svaki djelic mojeg tijela uzdrman.Sani je najavio svoju nazocnost na sebi svojsten nacin.U tome ima i pomalo strha od noci i sjenke koju on predstavlja,ali kao i sve drugo,i ta sjenka sluzi da bismo postali svjesniji svjetla koje nas okružuje zauvijek.

Sada vas doista prepustam Maitreynom iskustvu.Ne zelim vise u to mjesati dozivljaje covjeka skojim djelite vrijeme-prepustam vas bezvremenosti.Desilo se,sasvim sjucajno,da je bezvremenost prije vise od cetiri tisuce godina,na obalama kasnije presahle rijeke Sarasvati,kad je djecak Maitreya,jos u nezreloj dobi od osam godina zapoceo svoje skolovanje kod mudraca Parashara.Parashara ga je poducavao djotisu,astrologiji drevnih risija.Ali pocelo je s pricama o Grahama,nacelima koja se utjelovljuju u planete.Jedna od prvih prica bila je ona o planetu Saturnu i njenom vladaru:o strasnom,okrutnom,uzvisenom,mocnom i mudrom Saniju.

2.

Maitreya je strpljivo cekao ispred Parasharinog ucilista.Proplanak je bio mato nagnut,ali jos uvijek dovoljno ravan.Nedaleko je pocinjla rijetka suma,ispunjena niskim drvecem širokih krosanja.

Buduci da je imao samo osam godina,Maitreyu nije narocito privlacio vidik,ali je on doista bio velicanstven.Ispred njega,u smjeru sjevera,pucao je pogled na veliku,siroku i sporu rijeku Sarasvati.Maitreyin otac Bhaskar cesto je govorio da je Sarasvati utjelovljenje same boginje obilj koja se,da bi bolje sluzila zivotu,pretvorila u rijeku izdasnih voda.I doista,na njenim obalama zivot je cvijetao u punini.Nikad nije bilo gladi,barem koliko su se sjecali

najstariji iz Maitreyna okruzenja. A nikad nije bilo ni poplava. Sarasvati je davala, nikad uzimala. Miris vode dolazio je do Maitreya, cak ovako visoko iznad rijeke. Zapravo, to i nije bilo zapravo tako visoko, ali Maitreyi se cinilo takvim jer je uvijek morao dugo hodati da bi dosao do svog ucitelja.

Parasharino uciliste (zvali su ga tako jer je na tom mjestu mudri ucitelj poducavao) satojalo se od polupecine i drevne nadstresnice pokrivena suhim granjem. Ispred svega toga proplanak. Jednostavno. Nista posebno. Ali, bilo je to mjesto mudrosti i znanja.

Djecak Majtreya cesto je dolazio ovamo. Ali nikad dosad ovde nije proveo noc. Po prvi put njegov ga je otac Bhaskar doveo i ostavio na potpunoj brizi Parashari. Maitreya se nije bojao, ali se osjecao pomalo uzbudjenim. "Mora da se radi o necemu osobitom", mislio je, "kad ostajem cak tri dana kod Parashare".

Idoista, radilo se o necemu osobitom. Uskoro ce i to isam saznati. Cut ce jednu od najstrsnijih, a istodobno najpoucnijih prica u svom zivotu. O, da, Maitreya je do sad cuo mnogo prica. Pricali su ih mu u izobilju. Njegov otac Bhaskar bio je jako dobar u tome, a njegove dvije majke, Tarapati i Utapati, jos bolje. Medjutim, svakako najbolji bio je njegov ucitelj Parashara. On je pricao price koje nisu bile obicne. Uvijek je iza njih bila neka pouka; nesto sto Maitreyi isprva nije bilo jasno, ali nakon nekog vremena obicno uvidio kako mu je Parashara, a da toga on, Maitreya, nije bio ni svjestan, prenio duboku zivotnu mudrost. Malo-pomalo, uprkos nezreloj dobi, Maitreya je poprimio na sebe nesto od Parasharinih prica. Zapravo pocio je razmisljati poput parashare, a price koje je cuo ozivljavale su u njegovom zivotu.

Kasnije razmisljajuci o Parashari i njegovom nacino poducavanja kroz pricu, Maitreya je shvatio da je najveca vrijednost svake njegove price bila ta sto se nikako nije mogli razluciti sto se doista dogodilo u stvarnom svijetu, a sto je bilo proizvod mita i legende. Kad su price pricali njegovi rodjaci, Maitreyi je bilo jasno da se radi o prici; o necemu sto je bilo davno ili sto pripada nekom drugom svijetu te se kao takvo ne moze dogoditi u njegovom.

Medjutim, kad je Parashara pricao, Maitreya je uvije bio na rubu izmedju vjerovanja i sumnje. Uvijek se pitao o cemu to govori taj covjek? Da li se to doista dogodilo njemu ili nekome kome je vrlo blizak ili je staru pricu zagrnio u novo ruho samo zato da bi zbunio njega, Maitreyu?

Nekada su te price bile toliko stvarne da je Maitreya napola ocekivao

da se njihovi junaci sutra pojave u njegovom selu ili u ucilistu kod prarshare.Ta,njegov ucitelj je kraljevima,demonima i bozanstvima govorio kao da s njima svakog dana doruckuje!

Pitajuci o tome svojeg usitelja kojeg je postovao iznad svega,Maitreya je obicno u odgovor dobijao smijesak,nekad blag,nekad tajanstven, anekad cak i podrugljiv;sve ovisno od toga o kojoj poduci ga je zelio pribliziti njegov ucitelj u tom odredjenom trenutku.

Tek mnogo kasnije,kao odrstao covijek,a posebice u onom carobnom trenutku kad je sam susreo Ganesa,Maitreya ce shvatiti da nema mnogo rzalike izmedj stvarnosti i mita,samo ako tako odlucimo i da se ne moze reci je li Parashara pricao izmisljene price,ili je prepicavao "stvarne" dogadjaje.Parashara je tako jedinstveno,neponovljivo tkanje zivota;bio je stvaratelj u punom smislu te rijeci.I kao sto je to slucaj s mnogim mudracima njegovog kova,igrao se i kroz igru prkazivao svojim ucenicima kako se to radi:kako se od niti svakodneviceplete mreza carolije i cuda.

Stojeci tako ispred ucilista,mladi Maitreya uopste nije razmisljao o tome.Bilo mu je pomalo dosadno i cekao je da vidi sto ce se dogoditi.Bhaskar je vec otisao,a Parashara mu je rekao neka ceka.Proslo je vec vise od sat vremena,sunca je jos bilo visoko i Maitreyi je bilo vruce.Zato se drzao sjenkom prosarane trave u blizini drveca.Igrao se grancicom koju je nasao na tlu.

"Maitreya",zazvao ga je Parashara konacno,"dodji unutra".

To "unutra" znacilo je u pecinu.Maitreya je usao skinuvsi sandale iznad uzdignutog drvenog podija koji je prekrivao tlo.

Parashara je sedio na mjestu gde je obicno meditirao i veselo ga promatrao.Na sebi je imao uobicajenu odjecu narandzaste boje.Siva duga kosa bila je strga upletena komadom tkanine.Maitreya nikada nije saznao koliko je star njegov ucitelj.Ponekad je Parashara komentarisao svo horoskop,ali bez podataka o rodjenju.Zbog necega sto je tesko odrediti,Maitreya nikada nije bio previse znatizeljn u pogledu toga i zato nikad nije ni pitao.Sudeci prema izgledu,Parashara je mogao imati bilo koji broj izmedju 40 i 80.Ponekad je izgledao tako mlad kao da je pred njim jos cijeli zivot i kao da svu energiju mora da potrosi na domacinske poslove,a ponekad mu se na lice spustila duboka starost i autoritet kojem se nije moglo proturjeciti.Maitreyi se uvijek cinilo da se lice njegovog ucitelja mijenja vec prema potrebi.Ako je potrebno umiriti Maitreyu ili mu prenijeti nesto ozbiljno,pred njim bi se pojavio stari izborani Parashara koji je

govorio jezikom tisućljeća. Ako bi pak bilo potrebno razvedriti ga i maknuti zabrinutost iz Maitreynih misli, pojavio bi se mlad Jahni i topli Parashara, više nalik njegovom ocu Bhaskaru nego mudrom i prosvjetljenom učitelju koji se možda približava stotoj.

Kad je Maitreya usao i sjeo pokraj svog učitelja, našao je tamo mladog Parasharu. Lice i oči bile su mu nasmijesene i pune topline. Maitreya se opustio. Bilo mu je drago što je tako. Budući da u dobi u kojoj je bio, ne bi volio provesti tri dana s ozbiljnim istrogim starcem.

Gledajući ga u oči, Parashara je rekao: "Sljedeća tri dana provest ćemo zajedno. Pričaj ti o svom prvom poslu kraljevog djotisa na dvoru kralj Vikarame. Za mene je to bilo vrlo snažno iskustvo, pa se nadam da će i tebi značiti mnogo. Želim ga podijeliti s tobom jer mislim da ćeš kroz tu priču najviše naučiti o Grahama i planetima kojima su one predstavljene".

Zastavši malo, Parashara je gledao Maitreyu, kao da ga proučava. Međutim, na licu mu je još uvijek bio smijesak kad je rekao: "Kasnije je ta zgodica postala poznata uzduž obala Sarasvati, pa je danas presla u legendu. Ljudi je pričaju pod nazivom Sani Mahatmja".

Iznenada, na spomen Sani Mahatmje, Maitreya se trgnuo. Lice mu se malo smrknulo. Parashara ga je i dalje promatrao, očevito očekujući takvu reakciju.

"Što je?" upitao ga je nakon nekoliko sekundi. "Stresao si se. Da li ti je hladno?"

Maitreya je samo promatrao svog učitelja. Ne, nije mu bilo hladno. Stresao se kad je čuo šta će raditi sljedeća tri dana: slušati priču tako strasnu da mu je nitko dosad nije želio ispričati da ga ne bi time uplašili!

Odgovorio je mučajući: "Rekli su mi da Sani Mahatmja nije za usi malih dječaka."

Sada je u Parasharinim očima zasjalo nešto nalik suosjećanju. Njegov je učenik bio nježna biljka. Morao je s njim postupati u rukavicama. Ali, to njemu neće biti teško.

"Ne brini", odgovorio mu je. "Priča nije tako strasna kao što su ti rekli. Osim toga, doslo je vrijeme da je čuješ. Ne možeš postati djotis ako je ne budeš mogao razumjeti".

Nakon male stanke, Parashara je nastavio pitanjem: "Znaš li o čemu govori Sani Mahatmja?"

"Znam", odgovorio je Maitreya. "O okrutnom Saniju koji je kaznio kralj Vikaramu."

”Ne,ne!” gotovo je uzviknuo Parashara prekinuvši Maitreyu.”Vidis kako si pogresno shvatio! Upravo zato moras cuti tu pricu,ali ispricanu onako kako treba.”

”Ti ces mi je ispricati?” upitao je Maitreya pun povjerenja kakvog ponekad imaju mali djecaci.

Parashara se nasmijao.”DA, ja cu ti je ispricati.To cemo raditi sljedecih nekoliko dana.Mislím da ti je mogu prenijeti onakvu kakva je doista bila.Osim toga,bio sam tamo,morao bih znati sta se dogadjalo.”

Ovu primjedbu Maitreya nije mogao precuti.Da je bio malo veci,vec bi prije zapazio da Parashara govori o ”svom poslu kraljevog astrologa” kod kralja Vikarame! Kralj Vikarama je lik iz legendi i stariji Maitreya odmah bi se zacudio nad tskvom izjavom.Osmogodisnjem decaku trebalo je dulje vremena.Medjutim,na kraju je shvatio poruku.

”Bio si tamo?” pitao je sirom otvorenih ociju.

”Da”,odgovorio je jednostavno Parashara,a zatim se okrenuo na drugu stanu popravljajuci nesto medju posudicama za vodu i cvijece.

Maitreya se nije usudio dalje pitati,a Parashara nije rekao nista vise o tome.Postigao je svoj cilj.Njegov ce ucenik sada imati mnogo vise povjerenja u ono sto ce mu reci i prihvatit ce pricu kao poduku svog ucitelja a ne kao legendu kojom stari plase malu djecu u tamnim nocima kad sve izgleda tako prijetece.

”Reci mi,” nastavio je Parashara nakon nekog vremena,”Znas li to sto je sade sati?”

”Pa,” poceo je Maitreya,”znam nasto.To je sedam godina tuge,kad Saturn krúzi oko tebe.”

Parashara se nasmijao na Maitreyne reci.”Nije sedam vec sedam i pol.A nije ni kruzenje vec prelazak Saturna preko položaja Mjeseca kakav je bio prilikom rodjenja.Da li razumijes?”

Maitreya je potvrdno klimnuo glavom,ali bilo je to nekako nesigurno.

”Gledaj,” rekao je Parashara,”znas da su ti planeti u trnutku rodjenja rasporedjeni na nebu na odredjeni nacin koji je jedinstven i neponovljiv za svakog covjeka? Dobro,to razumijes.Nakon rodjenja,planeti se i dalje krecu.Saturn se krece najsporije.Potrebne su mu dvije i pol godine da prodje jedan astroloski znak,odnosno 29 godina da napravi pun krug oko Sunca.I to razumijes?”

Maitreya je sada klimnuo glavom malo sigurnije.Da razumio je to.Ucio je djotis vec vise od tri godine,sve od trenutka kada ga je njegov

djed Kusaru upoznao sa Parasharom onog posebnog petka, pomno izabranog za potak njegovog ucenja. Znao je za natalnu kartu, sliku neba u trenutku rođenja osobe, znao je nazive Graha i planeta, pa čak i njihove značajke. Barem one poznate svima. Očividno je bilo da Parashara želi da upozna i one tanane, skrivene značajke koje planete pokazuju onima koji razumiju njihovu narav.

Parashara je nastavio pitanjem: "U kojem znaku je tvoj Mjesec ili Candra?"

Maitreya se ozario. Znao je to! "U znaku Bika. Na 15. stupnju Bika!" rekao je ushiceno.

"Dobro", nastavio je Parashara. "A znaš li u kom je znaku tvoj Sani?"

"Znam i to!" odgovorio je Maitreya. "U Jarču!"

"Izvršno", rekao je Parashara. "A sad me alusaj pozorno. Kad Saturn dodje u znak prije onog u kom se nalazi tvoj Mjesec pocinje sade sati. Sade sati traje tako dugo dok je Saturn u znaku prije, u samom znaku i u znaku poslije znaka u kojem je Mjesec prilikom rođenja. Razumjes li to?"

Maitreya ga je promatrao. Bio je bistar i vrlo brz kad je trebalo racunati. Imao je blagoslov Budha, planeta Merkura, zaduzenog za razlucujuci intelekt. U njegovoj glavi Saturn je vec prevalio svoj put i Maitreya je poceo naslucivati o cemu se ovdje radi i zasto je pozvan kod Parashara.

Malo se smrknuo i rekao: "Moj sade sati ce poceti kad Saturn udje u znak Ovna, a trajat ce dak bude bio u Biku i Blizancima. Cini mi se... Cini mi se..."

"Sto?" upitao je Parashara.

Maitreya je izgledao pomalo izgubljeno. "Moj sade sati. Zar je vec poceo?"

Parashara ga je pomno promatrao. Bilo je trenutaka kada ga je Maitreya iznenedjivao svojim pronicljivoscu naspram uobicajenog, čak preosetljivog ponasanja malog djecaka. Ovaj put je takodje imao pravo. Imao je osam godina, a od Jarca do Ovna su tri astroloska znaka. To znaci, ako bi Saturn bio na pocetku Jarca u trenutku njegova rođenja, sade sati bi mu poceo sa sedam i pol godina. Medjutim, Saturn je bio nagde na sredini Jarca pa je zapravo Maitreyn prvi sade sati vec poceo prije otprilike godinu dana.

Parashari je postalo jasno da je Maitreya sve to nekako vec izracunao u svojoj glavi i da ne treba duljiti oko tehnickih detelja. Samo je rekao: "Da, poceo je. Zapravo, sada je pred svojim

vrhuncem."A zatim je dodao ,nasmijavši se:"I kao što vidis,ziv si,zdrav i nimalo tuzan,osim kad misliš na sade sati!"Maitreya ga je pogledao najpre iznenedjeno a zatim mu se licem razlila radost i od srca se nasmijao.Doista mu je pao teret s duse.Ako je sade sati vec poceo,a njemu nije nista,onda...onda je to dobro i nije tako strasno!

"Sto su ti rekli o sade satiju?"upitao ga je Parashara.

"Cuo sam da tada strasni i okrutni Sani zauzme nase tijelo i um,te da se nas zivo raspada i pretvara u prah.U sade satiju ljudi se razbole ili umiru,izgube svoje bogatstvo,rodbinu i prijatelje te prolaze kroz strasne muke."

Sada je bio red na Parashari da se nasmije od srca.Videvši ga tako nasmijana i Maitreya mu se pridruzio pa se ucilistem neko vrijeme orio smijeh jednog djeteta i jednog mudraca.

Kad su završili,Parashara je rekao:"Pa,mozda je to i tacno za neke,ali sigurno nije za sve,kao što vidis.Radi se o tome da Sani nije takav kakvim ga ljudi smatru.Uglavnom ga krive za svoje nevolje.Boje ga se i optuzuju.Malo je onih koji znaju kako je Sani najbolji ucitelj koga mogu susresti,a sade sati rijetka prilika za ucenje."

Sada se Parashara malo uozbiljio.Maitreya takodjer,jer je osijetio da je doslo vrijeme za podku.

"Ispricacu ti pricu o kralju Vikarami i njegovom saed satiju,"rekao je Parashara."Ispricat cu ti Sani Mahatmju.Ona jest strasna,kao što ces vidjeti,ali zapravo govori o uzvisenosti,mudrosti i dobroti Velicanstvenog Saturna."

3

Za ovu pricu,kao i za mnoge druge",zapoceo je Parashara,"zapravo kriv Ganes!"

Maitreya se udobno smjestio ocekujuci zanimljiv zaplet.Ganesov kip od tamnog drveta bio je na suprotnom kraju prostorije.Maitreyu nije zacudio pocetak posvecen Ganesu.Vecina prica koje je znao pocele su,na ovaj ili onaj nacin,s njim.U tom

vremena i, iako je bio još malidječak, svidjelo mu se. Bilo je nečeg privlačnog u osjećaju unutarnje mirnoće koju je osjećao kad bi meditirao. Tada, kao da bi svijet za trenutak zastao. Sve se primirilo, pa su čak i njegove dječake "brige" i želje poprimile neku drugu dimenziju. Kad bi meditirao, a isto tako i neko vrijeme nakon toga, Maitreyi je svijet izgledao drukčiji. Ljudi, njihovi poslovi, životinje, drveće, pa čak i velika majka Sarasvati - sve je to bilo poput predstave koju je netko, iz tko zna kojih razloga zamislio tako da bi on, Maitreya, u njoj mogao uživati i, naravno, u njoj sudjelovati.

Meditacija u kasno popodne, tik uoči sumraka, bila je posebno ugodan i smirujući doživljaj, pa Maitreya nije imao ništa protiv toga. Iako ga je živo zanimalo što će se dogoditi dalje, kad Grahe posjete Sivu i objasne mu svoj problem, bez otpora je prihvatio učiteljev naputak. Medjutim, Parashara je također zatražio da nakon meditacije razmislija. "O čemu moram razmisljati?" upitao je bezazleno.

"Razmisli o tome koja je Graha najvažnija i najmoćnija; koja je od njih prva, a koja posljednja," odgovorio mu je Parashara. "Razmisli o tome kako bi ti odgovorio na njihovo pitanje da si na Sivinom mjestu." "Ne znam šta bih odgovorio", rekao je Maitreya. "Meni se svidjela Sukra i njegova planeta Venera. To je moj planet, tako si mi ti rekao. Ali, svidjela mi se i planeta Surja i Sunce koje daje život."

"A i Candra mi je draga", dodao je Maitreya nakon male stanke, "i njegov Mjesec koji sjaji srebrnim svjetlom. Kad malo razmislim, to je jako teška odluka. Odluka koju zaista može doneti samo Siva".

Parashara je sa smjeskom promatrao svog učenika. "Dragi dječake", rekao mu je, "mislim da će se iznenaditi, ali to je jedna od onih odluka koju Siva nikako ne može donijeti. On je previše mudar da bi se umjesao u tako nešto. A ipak, izgleda da je njen teret dostatan za ljudska leđa. Jer, ispalo je..." Tu je Parashara malo zastao, a onda nastavio. "Ispalo je sasvim drukčije. O tome ću ti pričati nakon meditacije. Ipak, razmisli o svojem odgovoru. Koja je Graha najvažnija?"

Tako je Maitreya krenuo u svoju dječju meditaciju zagrijan za pitanje prednosti među Grahama. Ipak, kad je meditacija završila i kad je trebalo razmisljati o tom pitanju, Maitreya je bio zbunjen. Osjećao

podnozje planine Meru, Ganes je zamolio Grahe da pricekaju dok on ne provjeri sa svojim ocem moze li ih primiti.

Siva je sjedi na vrhu planine i obradovao se kad je ugledao svog neobicnog sina.

”Dobrodosao, Ganes, rekao mu je.”Vidim da dovodis sa sobom nebesko drustvo, svih devet Graha. Zasto cekaju u podnozju planine?”

”Oce, iskrsnuo je jedan neobican problem”, rekao je Ganes. ”Zelio sam se posavjetovati s tobom prije nego Grahe stigno. Naime, oni zele da ti doneses odluku o tome tko je od njih najuzviseniji, tko prvi, a tko posljednji?”

”Sto zele!?” uzviknuo je siva gromoglasno tako da se zatresla sijela planina, a Grahe se u podnozju uznemirile zakljucivsi da Siva nije u dobrom raspolozenju.

”Kako to misle: da odlucim tko je prvi, a tko posljednji!” nastavljao je Siva. ”Ako to ucinem, sasvim sigurno cu se zamjeriti nekima od njih, posebice onom koga proglasim posljednjim!”

Ganes je skuseno promatrao svojeg osa. ”Da, u tome je problem. Svako od nas nosi svoju karmu, a zamjeriti se nekoj od Graha znaci trpeti njen bijes. Moram priznati da sam ja pomalo kriv za sve ovo. Trazili su od mene da odlucim o tome, ali znas da Sani i ja vec od mog rodjenja imamo razmirice, pa sam odlucio da je bolje ne mijesati se u to.”

Ganesova slonovska glava bijase rezultat neobicne igre izmedju Parvati, Ganesove majke i Sanija, planeta Saturna. Na Ganesovoj rodjendanskoj proslavi, Parvati je natjerala Sanija da pogleda Ganesa, znajuci da Sanijev pogled pretvara sve i svakoga u pepeo prah, ali misleci da je njezin sin iznad toga. Sani nije imao drugog izbora, pa je Ganes izgubio dotad prekrasnu ljudsku glavu koju su mu naznoci bogovi zamijnilo slonovskom usput mu svaki poklonivsi po dio svojih moci. Na posljatku je ispalo da je sve to bilo tako i planireno, ali je ostala cinjenica da je Ganes dobio slonovsku glavu zbog Sanija pa je njegov ”strah” bio opravdan.

”Mislio sam da ces ti”, nastavio je Ganes ne gledajuci u svog oca, ”buduci da si iznad bijesa bilo koje Grahe, najbolje rijesio ovu situaciju.”

”Ali ja nisam iznad njihovog bijesa!” uskliknuo je

Siva. Na to je Ganes visoko podigao svoju surlu. "Nisi?" prozborio je, glumeci zaprepascenost.

"Ne, nisam, rekao je Siva, sada vec tise. Zagledao se u vrhove svojih noznih prstiju. "Grahe imaju svoju duznost koju moraju izvorsavati bez obzira na to o kome se radi. jesam li ti pricao o tome kako je prosao jedan od mojih sade satija?"

Ganes je odrecno zaklimao glavom, iako je od prilike znao sta ce cuti. O tome se pricalo, ali nitko nije znao je li to istina ili nije.

"Sani mi je jednom prisao", nastavio je Siva, "odavsi mi sve pocasti, ali istodobno rekavsi da mu je duznost zaposjesti moje tijelo provjesi me kroz moje godine tuge. Medjuti, ja nekako nisam bio raspolozen za probleme, pa sam jednostavno skocio u rijeku Sarasvati, smjestio se na njeno dno i ostao ispod površine vode sljedecih sadem i pol godina. Kad je sade sati završui izasao sam van. Sani je, uporan postojakakav vec jeste, cijelo to vrijeme cekao na obali. Kad sam izasao, pristojno me pozdravio i obavijestio da je moj sade sati prosao. Bio sam sretan zbog toga i pohvalio se pred njim i pred samim sobom sto sam nekako ipak uspio izbjeći to razdoblje i sto mi on nije nista mogao uciniti. Znas li sto mi je Sani rekao na to?"

Ganes je sutio, promatrajuci upitno svojeg oca.

"Rekao mi je: "Nista ti nisam mogao uciniti? Doista, to nije nista! Samo sam te natjerao da skocis u rijeku te da na njenom dnu provedes sedam i pol godina."

Ganes je jedva susorezao smijeh. Osjecao je da ne bi bilo dobro tako reagirati, iako bi to najradije ucinio. Ipak je primijetio: "Ta recenica je valjda nesto najblize sali sto ja Sani ikada izrekao. Pretpostavljam da se nije ni nasmijao?"

"Ne, nije se nasmijao", odgovorio je Siva namrstivsi se. "Samo me pozdravio i otisao dalje svojim putem."

Nastala je tisina u kojoj je Siva napeto razmisljao namrstena cela, a Ganes cekao rezultat tog razmisljanja. To je potrajalo neko vrijeme, a zatim je Ganes procijenio da je kucnuo cas za nastavak plana.

"Oca", rekao je. "Imam jedan prijedlog, ako bi ga zelio poslusati."

"Naravno", rekao je Siva. "Prihvacam sve sto bi mi moglo pomoci da se izvucem iz

na vecer,nakon sto je ispricao Maitreyi o Vikaraminom budjenju,Parashara je naglo ustao,odnekud izvukao nekoliko deka i pokrivaca,pokazao je Maitreyi gdje ce spavati i pozelio mu laku noc.Djecak je bio previse zanesen onim sto je cuo da bi ista pitao.Osim toga,bio je pomalo i umoran.Medjutim,san mu nije dolazio na oci.Zapravo,vise od sat vremena proveo je kao u nekom polusnu,krecuci se poput sjenke izmedju Graha na planini Meru,slusajuci jednim uhom isprekidane Sivine rijeci i trazeci Ganesa po mracnim kutevima Parasharine pecine.Okretao se s jedne strane na drugu,sve dok ga umor napokon nije savladao.Kad je zaspao,sanjao je o velikom gradu i ljudima kako se skupljaju ispred kraljevske palace da bi vidjeli svoga kralja.Maitreya se gurao izmedju mnostva ne bi li ga i on vidio.Nije mu to uspijevalo,bio je previse mali i slabasan.Odjednom,gomila je utihnula i sve kretanje koa da je zastalo.Maitreya se naizgled izduzio,ili se gomila razdvojila tako da je sada vidio visokog i snaznog muskarca na vratima palace.Jasno je vidio njegovo lice:cvrstu,pomalo cetvrtastu vilicu i obraz prekriven njegovom bradom;istaknute jagodice i visoko celo;dulja kosa povucena unatrag i skupljena srebrnom trakom na ledjima;oci sivo-plave,duboke,mirne i plemenite.Maitreya je snu shvatio da gleda kralja Vikaramu.

Odjednom,nad grad su se spustili tamni oblaci,a Vikarama je podigao ruke,kao u ocajanju.Gomila je ispustila dugi uzdah razocaranja i kao da slijedi neku neizrecenu naredbu svi su se poceli okretati od kralja prema Maitreyi.Bilo je neceg sablasnog u tom sporom okretanju.Maitreya ih pokusoa zaustaviti mahanjem ruku.Kad su se svi okrenuli prema njemu,Maitreya je zanijemio.U cudu ih je promatrao.Svi do jednoga,muskarci,zene,starci i djeca,bas svi bez iznimke,nosili su svi lice kralja Vikarame.

Maitreya je ustuknuo i poceo se povlaciti.Scena koju je promatrao nije u njemu izazvala strah.Ali,nekako je nije mogao prihvatiti;nije je zelio prihvatiti.Okrenuo se i potrcao samo da bi usao u veliku dvoranu s tisucu ogledala.Tek tada je kriknuo:sa svakog zida,ponegde vjeran,a ponegde iskrivljen,promatrao ga je lik djecaka Maitreya s muzevnom glavom kralja Vikarame na svoji ramenima.Tada se probudio.

Bilo je to rano ujutro.Prve sunceve zrake jos nisu dodirnule proplanak ispred

Parasharinog ucilista, ali bilo je vrlo svijetlo. Nakon toga Maitreya vise nije mogao zaspati. Parashara je vec meditirao, pa je to ucinio i Maitreya. Odlucio je da nista ne govori svojem ucitelju o snu kojeg je usnio. Ipak, stalno je imao osjecaj da taj san ima neko duboko i vazno znacenje.

Kad je doslo vrijeme za nastavak price, Maitreya je najpre zelio znati kako su Grahe "usle" u Vikaramu.

"Tako se to kaze", odgovorio je Parashara. "Grahe su zapravo uvijek u nama. U svakom od nas u razlicitim omjerima. Medjutim, kad jedna postane aktivna, onda se kaze da je usla u nas." "U

Vikaramu su usle sve odjednom?" pitao je Maitreya.

"Da", rekao je Parashara, "sve su postale aktivne zeledi da Vikarama pocne razmisljti o njima i da, na kraju, donese odluku o tome koja je prva, a koja je posljednja."

"I sto je Vikarama tada ucinio?" pitao je dalje Maitreya.

"Vikarama je postao jako zagrijan za djotis. Prvo sto je ucinio potrazio je poznatog djotisija i pozvao ga da doje na njegov dvor. Kad sam dosao..." "To si bio ti!?" prekinuo ga je Maitreya.

"Da, to sam bio ja", nasmijesio se Parashara. "Vec sam ti to rekao. Dakle, kad sam dosao, Vikarama je zelio uciti o djotisu. Poducavao sam ga koliko je bilo moguće s obzirom na obaveze koje je imao kao kralj. O, on ih je izvrsavao savjesno i posteno! Bio sam svjedokom mnogim situacijama gdje je njegova mudrost spasila zivote i imovinu ljudi njegova kraljevstva, ali i susjednih kraljevstava. Bio je poznat po iznimnoj pravednosti i nepristrasnosti tako da su na Vikaramin dvor cesto dolazili ljudi-trgovci, ratnici, pa cak i drugi kraljevi-trazeci njegovu prosudbu u sporovima. Da nije bilo kralja Vikarame, zapoceli bi mnogi sukobi i ratovi. Bio je mudar i iskusan, to je istina. Medjutim, u zivot svakog od nas ponekad naidju razdoblja kad mudrost ustupi mjesto necemu drugome. Doduse, istina je to da je Vikarama bio pod utjecajem sila koje iznad njegove moci i kontrole. Kako bilo da bilo, Vikaramu su u djotisu najvise odusevljavale Grahe i njihove znacajke. Stalno je razmisljao o njihovim vrednostima i cesto je- nesto pod utjecajem samih Graha i njihove namjere, a nesto mozda i pod utjecajem

vlastitig ega koji ga je uvjeravao da može doneti bilo kakvu presudu ma koliko ona bila teška ili čak nemoguća-pokusavao poredati Grahe po vrijednosti.Kad bi se pojavile takve misli,pokusavao bih ga razuvjeriti i objasniti mu da stvari ne stoje tako.Medjutim,nakon što bi me saslušao i naizgled prihvatio moja objašnjenja,drugog dana bi došao sa istim zamislima i pitanjima.Njegova je opsjednutost time postajala sve veća.Nisam mogao ništa učiniti glede toga pa sam ga,jednostavno prepustio njegovoj sudbini.”

Parashara je na trenutak utihnuo,ali Maitreya je bio jako nestrpljiv da čuje nastavak.”Kakav je to prijedlog bio? Što je učinio Vikarama?” ”Kralj je organizovao natjecanje i sebe postavio kao suca”,odgovorio je Parashara.

”Kakvo natjecanje?” navaljivao je nestrpljivi Maitreya.

”Pa,rekao mi je da pozovem devet dobrih djotisija.Svaki od njih morao je biti predstavnikom jednog planeta.Oni su morali pred kraljem i cijelim dvorem zastupati svoju Grahu.Kralj će ih saslušati,a zatim će donijeti presudu o tome koja je Graha prva,koja posljednja.”

Parashara je ove riječi izgovorio pomalo tuzno,a Maitreya je bio zapanjen.Kralj Vikarama je zapravo organizovao neku vrstu sudjenja! I to sudjenje božanskim nacelima koja su predstavljena Grahama! To neće završiti dobro,pomislio je Maitreya.

Ipak,nešto drugo ga je mucilo u svemu tome.”Vikarama je to učinio zato jer su ga opsjedale Grahe,”rekao je.”On to zapravo nije htio.”

”Hm.Mozda je tako,a možda i nije”.odgovorio je Parashara.”Stvar je u tome da Grahe samo prenose našu karmu-posljedice djela koje smo učinili u prošlosti.Nemoj to zaboraviti.lako bi nas ovi događaji mogli navesti na razmišljanje o tome da ja kralj Vikarama zapravo bio nečija žrtva,zapamti da je sve u svemiru savršeno uređeno.Svaka razina postojanja ima svoje zakonitosti,a svaka od tih zakonitosti mora biti zadovoljena.A ako je kralj Vikarama odlučio organizirati natjecanje Graha,razlog tome na jednoj razini jesu Grahe.Ali Vikarama ne bi mogao biti nositelj Ganesovog plana da on nije u skladu sa sudbinom samog kralja Vikarame.”

Parashara je pažljivo promatrao svojega učenika.Maitreya je bio djecak,Ali je izgledalo da razumije ono što mu

obicno biva,kraljevo znanje je na taj nacin postajalo sve vece i vece.Isto kao i njegova mudrost te osjecaj za pravednost.Povodom objavljivanja natjecanja medju Grahama,mnogi su-najcesce ne javno-izrazili svoje sumnje u opravdanost tog dogadjaja,ali su ipak dosli,privuceni carolijom koja se mogla naslutiti iza Vikaraminog poziva.

Oko trona na kojem je sjedio kralj,posjela je i odabrana skupina najistaknutijih i najcjenjenijih kraljevih sticenika.A ispred njih,na stolicama ukrasnim bojama i metalima svake Grahe,sledelo je devet djotisija,predstavnika svojih planeta.Kralj Vikarama je odredio da njihove stolice budu na istoj razini kao i njegovo prijestolje.Na taj je nacin odao posebnu pocast znanju svojih gostiju i pokazao svima koliko cijeni svetu znanost djotisa.

Devet djotisija na skuposjenim stolicama ispred kralja privlacili su pozornost svojim izgledom.Svaki ponaosob ne bi se isticao medju ostalim ljudima,ali kad su sjedili zajedno,u prvi plan je dolazila njihova tjelesna-razlicitost!Izgleda da je svaki od njih,posvetivsi zivot svojem odabranom bozanskom nacelu vremenom poprimio i njegov izgled.Promatransi ih tako prije pocetka natjecanja,Vikarama je pomislio:"Ako je njihov duh tako uskladjen s Grahama kao sto je njihovo tijelo,bit ce to vrlo zanimljiv dan!"

I doista,dan je bio vise nego zanimljiv.Pocetak izlaganja bio je odredjen za deset sati ujutro.Svibanjsko nebo iznad Ujjayinia bilo je prosarano rijetkim bijelim oblacima.Sunce je grijalo,ali ne prejako.Vladala je ugodna i svecana atmosfera.

Vikarama je odredio kratku meditaciju peije pocetka.Kad je zamor odjednom prestao i vise stotina ljudi zatvorilo osi okrenuvsi se ka unutra,tisina se mogla gotovo opipati.Izgledalo je kao su cak i ptice na obliznjem drvecu utihnule.

Nakon meditacije,prvi je svoje izlaganje zapoceo predstavnik Surje-Sunca.Zamisao se sastojala u tome da svaki od devet djotisija na najbolji moguci nacin predstavi svojeg zastitnika.Na kraju ce,na osnovi njihovih objasnjenja,kralj Vikarama doneti svoju odluku o prednosti medju Grahama.

Suncev predstavnik sjedio je na stolcu boje plamena,ukrasenom rubinima.Kad je ustao,sve je iznenadio

autoritetom svojeg izgleda. Kosa mu je bila poput lavlje grive, gusta i obilna. Iz njegovih postojanih osiju koje su plamtjele unutarnjom vatrom isijavalo je dostojanstvo, položaj i moc. Kad je progovorio, svi su znali da je pred njima osobnost vrijedna kraljevskog statusa. Surjin sticenik govorio je znacnju Sunca kao oca svih stvari, o darovatelju zivota i njegovih sedam konja koji vuku kociju nacinjenu od svjetla. Govorio je o vremenu koje se mjeri Suncevim prolaskom preko neba, o bozanstvima i demonima koji se svi klanjaju Suncu. Ispricao je pricu o velikoj moci koja pripada Surji, a koju cak ni njegova zena Samdjna nije mogla izdrzati, pa ja na svoje mjesto postavila sjenku, Caju. Mnogobrojna su Surjina djeca, izmedju ostalog i neke Grahe poput Sanija, a sva bica, demoni, ljudi i bogovi, stuju Surju kao prvog medju prvima.

Kad je Surjin predstavnik završio i sjeo natrag na svoje sjediste, lavljim pokretom protresavši bujnu kosu, nije bilo ni jednog medju uzvanicama tko nije bio uvjeren da je Surja prva i najvaznija Graha. Medjutim, kralj Vikarama nije rekao nista. Podledom je potrazio predstavnika Candre.

Mjesecev sticenik bio je potpuna suprotnost svom predhodniku. Njegova je stolica bila bijela, ukrasena zlatom i srebrom te posuta biserima. Ustavši, naklonio se gracioznim pokretom. Lice mu je bilo nježno i puno suosjecanja, a oci plahe kao u srne. Mnoga zenska srca xadrhtala su pri pogledu na njega, a snazni muskarci odjednom su osjetili dah nekih davnih vremena kad su jos bili mali djecaci i znali ponekad placuci dotrcati do majke trazeci njenu zastitu.

Glas Candrinog predstavnika tekao je poput zubora vode, a njegov govor bio je vise nalik pjesmi nego izlaganju. Pricao je o osjecajima, njeznosti i zastiti; o Somi, carobnoj tekucini koja daruje sreću i savršeno zdravlje; o ljubavi i podrsci koju Candra nesabirno daje svima, te o cinjenici da je gospodin Krisna zapravo bozansko utelovljenje Candre.

Kad je završio, oci slusatelja bile su ispunjene suzama i svatko se pitao kakav bi svijet bio da u njemu nema takve zastitnicke ljubavi i nije li srce ipak ispred položaja? Vikarama je i dalje sutio, ali je odjednom postao svjestan da je njegov zadatak mnogo tezi nego sto je mislio.

Sljedeci je bio predstavnik Mangala, planeta Marsa. On je naglo ustao sa svoje jarko crvene stolice ukrasene crvenim koraljima, naklonio se odrjesto u smjeru

kralja, ali je zatim svoj prodorni pogled usmjerio prema publici. Nije uopće izgledao poput djotisija - više poput ratnika. Stajao je cvrsto na tlu, blago rasirenih nogu. Njegove su riječi prenale ljude još uvijek raznjezene nastupom Candre. Bile su grube i beskompromisne. "Mangal je ostar poput noža", rekao je neumoljivo. "On će uništiti svakog neprijatelja i svaku prepreku koja se nalazi pred vama." Pridobivši tako svaciju pozornost, nastavio je tako govoreći o Mangalovoj mladosti i snazi koja krase i njegove sticenike; o ljepoti nalik vatrnoj munji koju daruje Mangal i o tome kako je u njemu utjelovljena destruktivna snaga njegovog oca Sive. "Ako niste na njegovoj strani", rekao je na kraju, "Mars će vas uništiti ne razmišljajući o vama više nego što vi razmišljate o životu dosadnog komarca. Ali ako ste uz njega, stitit će vas od svakog neprijatelja svojim vlastitim životom." A zatim je sjedio, ostavljajući za sobom tisinu. U mnogim običnim ljudima njegov je nastup izazvao strah, ali i osjećaj da će, samo ako pridobiju Mangala za sebe, zauvijek biti sigurni od teskoca i neprijatelja. Ratnici i vojskovođe među publikom, međutim, nisu više sumnjali: Mangal je njihova Graha!

Budući da je i sam bio ratnikom, kralj je Vikarama osjetio neobičnu naklonost prema ovom vatrenom i ratobornom mladom djotisiju. Srce mu je zaigralo, a u duši mu se probudio ponos zastitnika. I on je često žrtvovao svoj život za slabe i nemoćne tako da je dobro znao o čemu govori Mangalov predstavnik. "Ovo će biti doista tesko", pomislio je s uzdahom i klimnuo glavom u smjeru sljedećeg djotisija.

Predstavnik Budha, planeta Merkura, izgledao je vrlo ugledano, a lice mu je krasilo sarmantan osmijeh. Kad je ustao sa svojeg zelenog sjedila, smaragdi koji su ga krasili neobično su bljesnuli privlačeći pozornost. Zratio je inteligencijom i izgledalo je da će ponuditi nešto što svi žele i trebaju. Započeo je tisinom, blagim pogledom prelazeći preko lica nazočnih. Svi su se nagnuli naprijed da slučajno ne bi propustili koju dragocenu riječ ovog mudrog i pametnog djotisija ispred njih. A kad je progovorio, svima je bilo jasno da slušaju najumjesnijeg govornika svih vremena. Počeo je hvalom za sve druge planete, ističući njihove vrijednosti i tako pridobivši sve one kojima bi se i one svidjele. Zati je diplomatskim tonom progovorio o vrijednosti vjestine, inteligencije, humora i sale. Govorio je riječima

koja su imale dvostruka značenja i tako održavao publiku na rubu smijeha. Kako je njegov govor napredovao, nije bilo ni jednog čovjeka koji se nije zadovoljno smijesio, osjećajući da se od ovog čovjeka može vrlo mnogo naučiti.

Vlasnici trgovina uzdisali su mastajući o tome da u svojim prodavaonicama imaju ovakve trgovce; pjesnici i pisci uzbudjeno su pokušavali zapamtiti recenice koje su čuli; zabavljajući su već razmišljali kako koristiti Merkurove odmjerenosti, ali nevjerojatno djelotvorne geste u svojim predstavama. Međutim, najviše su bili oduševljeni znanstvenici, posebice matematičari. Inteligencija i moć razlučivanja koju je pokazivao Budhov sticenik njima bi zasigurno dobro dosla. Svi su osjećali da bi bilo jako dobro priupitati nešto ovog govornika, nakon što sve bude gotovo, razgovarati s njim, razmijeniti obavijesti. I kad je on na kraju rekao da je svakome potrebna vještina komunikacije, inteligencija, igra i zabava, malo tko nije osjetio da, bez obzira na sve, Budh mora da je najvažnija Graha.

Kralj Vikrama također se smijesio. Tko bi mogao odoljeti ovom sarmu? Ipak, kad se sjetio kakva ga odluka čeka, nije više bio tako siguran. Sada mu je već bilo jasno da se prihvatio možda nemogućeg zadatka.

Sljedeći na redu je bio predstavnik Gurua, planeta Jupitera. Ustao je polako i dostojanstveno sa svog narandastog sjedila sjajnog od zutih safira. Bio je krupnije gradnje, ali ne bi se moglo reći da je bio debeo. Puno i okruglo lice zračilo je mudrošću i zrelošću. Mnogi bi se pokolebali nakon tako uspješnog nastupa prije njega, ali Guruov sticenik izgledao je nedirnut time. Zračio je znanjem i duhovnošću. Kad je progovorio, svakome je bilo jasno da je pred njima rođeni učitelj. Svaka riječ koju je rekao bila je ispunjena istinom, vrlinom i znanjem. "Najvažnija zadaća ljudskih bića je ispuniti svoju dharmu", rekao je. "Znanje skupljeno u vedama i ziva mudrost svetaca i učitelja, vrijedna je naše pozornosti. Osim toga, jedino takvo znanje može nas usrećiti." Zatim je govorio o vrijednostima duhovne prakse, o unutarnjem blaženstvu, pravednosti i mudrosti. Govorio je kako vansko obilje, sreća, zdravlje i bogatstvo dolaze kao rezultat uskladenosti s vlastitom karmom. "Osim toga", završio je, "Guru je učitelj božanskih bića. Ako božanstva traže

znanje od Gurua, zar se i mi ne bismo okrenuli k njemu?" Iz njegovog nastupa zracila je istina, pa je Budhov sarm bio pomalo zaboravljen. Na okupljene ljude spustila se neka svetost, neka tiha zelja za duhovnim rastom i spoznajom. Guru je doista velika Graha, mislili su svi, a kralj Vikarama se s njima slagao, potajno zeledi da mu Guru daruje blagoslov i mudrost potrebnu da na kraju svega donese svoju "presudu." Medjutim, te su misli bile brzo zaboravljene kad je ustao predstavnik Sukre, planeta Venere. Dijamanti pricvrsceni na njegovo srebrno bijelo sjediste zabljesnuli su tako jako da su neki ljudi morali pokriti oci. Sukrin sticenik mogao bi bez problema pronaci svoje mjesto medju najljepsim ljudima ovoga svijeta. Lice mu je bilo skladno i savrseno. Pokreti gracizni i senzualni. Njegovo je tijelo pozivalo na uzitak, a odjeca koju je nosio bila je prepuna boja obecavajući sklad i harmoniju za svako osjetilo. Kad se okrenuo prema publici, nije bilo zene koja nije s ceznjom uzdahnula, a mnogi su se muskarci zabrinuli osjetivsi neobicnu privlacnost ovog covjeka - ne zbog ljubomore vec zbog topline u tijelu i zelje koja im se obicno javljala prilikom pogleda na prelijepu zenu. Bilo je ocedvidno da Sukrin sticenik samom svojom pojavom izaziva prisjecanja na telesna zadovoljstva i tajne, mozda nikad izrecene zelje. Ipak, bilo je to daleko od ispraznosti ili banalnog poziva tjelesnost. Iz njega je zracila bjelina - simbol cistoce. I doista, prvo o cemu je poceo govoriti je cistoca - iskrenost i jednostavnost prihvacanja kao takvog. Iz njegovih rijeci postalo je jasno da su i najveći uzici dostupni covjeku, od seksualnosti do glazbe i umjetnosti, zapravo cin predanja onom bozanskom u nama. Zapravo, kako je djotis govorio, senzualnost i sklad njegove pojave otkrivale su jednu drugu dimenziju stvarnosti: onu tajanstvenu i misticnu. Nije zaboravio spomenuti da je Sukra ucitelj demona te da taj posao ne zahtjava samo znanje poput Guruovog, vec i vjestinu svake druge Grahe. Poducavati one koji su posrnuli tako da ih se zasluzuje nazvati demonima, cin je uzvisenog bica (Surja) suosjecanja (Candra), snage (Mangal) inteligencije (Budh) i odricanja (Sani). Veliko cudjenje izazvao je spomenuvsi da od svih Graha jedino Sukra poznaje legendarnu Sandjivini Vidju - vjestinu ozivljavanja mrtvih. Na taj nacin Sukra zapravo predstavlja tjelesnu besmrtnost. Osim toga, smatra se najsretnijim i najdobrocudnijim planetom.

ukrasenog tamnoplavim safirima i okovanog celikom. Bio je to visok, mrsav i tamnopus covjek, obucen vrlo strogo i konzervativno, bez ikakvih ukrasa na sebi. Samo bi ponekad bljesnuo neki sjaj ispod njegovih trepavica. Ali, onaj tko bi ga ugledao, ne bi bio sretan zbog toga.

Ljudi su utihnuli, ali je ovaj put tisina bila puna neke neugode, a ne ocekivanja. Pred njima je bio strogi, distancirani stari asket koji ce im vjerovatno govoriti o stvarima koje imaju malo zajednickog s njihovim svakodnevnim zivotom. Saturn nije planet koji bi bio pogodan za ostvarenje malih zelja koje zivot cine ugodnim. Ne, Saturn je planet koji donosi tugu i odricanje. Toliko su svi znali o Saturnu, pa je zapravo Vikaramin osjecaj bio dio zajednickog stava. Izgledalo je kao da je netjecanje zavrшено i jos je samo preostalo da iz pristojnosti saslušaju posljednju trojicu djotisija.

I tako se i dogodilo. Govor Sanijevog predstavnika ispunio je njihova ocekivanja. Hrapav i pomalo optuzujući glas govorio im je o potrebi ispunjenje svojih duznosti; o radu i odricanju kao djelu ciscenja lose karme iz proslosti; o duhovnoj disciplini koja donosi unutarnji mir te ispraznosti svjetovnih zadovoljstva. Ljudi su slusali, znajući da su savjete koje cuju dobri. Mnogi su osjetili potrebu da cine to o cemu im je govorio stari Sanijev djotis i izgledalo je kao da njegove rijeci pogadjaju cilj. Medjutim, neka unutarnja neugoda je ostala. Kad su culi kako je Sani nemilosrdan i okrutan, kako ga se ne moze izmoliti za milost i kako je cak i svoje vlastite roditelje, Surju (na to je suncev predstavnik malo pognuo glavu i kao da se smanjila njegova aura velicanstvenosti) i Caju, mucio zbog njihove karme, nije bilo covjeka koji nije osjetio barem mali ugriz straha.;; Sani vas moze oslobogiti svih poteskoca pokazujući vam put kojim je potrebno ici, ali ako ga ne slijedite, on ce vas nemilosrdno unistiti”, rekao je stari djotis na kraju. ”Ne samo da ce vas provesti kroz najvece muke koje mozete zamisliti, vec ce vam oduzeti vase najdraze, imovinu i sve drugo sto posjedujete. Izbrisat ce vas iz ovog svijeta, tako da vam se cak ni ima nece pamtiti.”

Rekavši to, Sanijev sticnik je naglo zasutio i sjeo. U srcima ljudi ostao je strah, a Vikarama je konacno shvatio da se upustio u igru sa silama kojima nije dorastao. Nista nije rekao. Osjetio je kako mu se grlo stisnulo, pa cak i da je zelio nesto reci, ne bi to

mogao. U tom trenutku je naslutio kako će se sve završiti, a osobito kad mu je, neposredno nakon svoje zadnje recenice, Sanijev sticnik uputio dugi, dugi pogled.

Kao da žele ublažiti situaciju, te potvrditi svoju čudnovatost, dva su preostala djotisija skocila istodobno sa svojih sjedista (Jedno, Rahuovo, bilo je smeđe i ukraseno tamnim dragim kamenjem s imenom gomed, a drugo, Ketuovo, bilo je svjetlucavo i tesko odredive boje, a na njemu je bljes talo drago kamenje pod imenom "macje oci").

"Govorit ćemo zajedno", rekao je jedan od njih. "Rahi i Ketu su dio istog tijala: glava i rep demona koji je postao besmrtni popivši Amritu, napitak besmrtnosti."

Promatrajući ih, ljudi nisu znali što da misle. Neobičnost njihova izgleda (čudni tajanstveni ukrasi: zmijska tijela odvojena od glava), riječi koje su se kotrljale s njihovih usana na najneobičniji način (ponekad bi neku riječ izgovorili naopacke) kao i ono o čemu su govorili, u nekima su ponovo izazivali strah, ali su neki osjetili čudnu privlačnost kojoj nisu znali uzroka.

Obojca su govorila o karmi koju prenose njihove Grahe. Govorili su, svaki na svoj način o tamnim ponorima duše kao o područja kojim vladaju. Rahuov predstavnik govorio je o sjeni koju njegova Graha stvara u umovima ljudi izvlaceći na površinu najdublje strahove, slike i prikaze iz zaboravljene prošlosti te ih tjera na djela koja na bi nikad počinili pri čistoj svijesti. Slušajući ga, Vikarama je bio gotovo siguran da je Rahu imao prilično udjela pri njegovoj odluci da organizira današnji skup. "Da", pomislio je, "ne bih to nikada učinio da sam slusao zdrav razum. Ali ako sam to učinio pod utjecajem Raha, onda je to moja karma čije posljedice moram snositi kakve god bile." Pomislivši to, Vikarama se iznenadio pred osjećajem olaksanja koje je osjetio iznutra. "Neobično", rekao je sam sebi, "iako izgleda odbojno, Rahu očevidno može donijeti unutarnje prociscenje."

Ketuov predstavnik bio je još neobičniji. Nalik Rahuovom, samo je govorio isprekidano, često mijenjajući snagu glasa - od sapata do vike. Bio je pun iznenadjenja, baš kao i njegova Graha koja prilikom pomrcine Sunca stvara inace nevidljivu auru oko njega. "Ketu je odgovoran za zapazanje pojava koje su inace skrivene ljudskim osjetilima", govorio je djotis. "On stvara, ali i otkriva tajne. Daje moć nad ljudima, ali ako ga se zloupotrebi, bit će vatreni i

odlucno ce uzvratiti udarac poput Mangala.Ketu lijeci,ubija naglo,uzvisuje i unistava,stvara iluzije,ali ako mu se pristupi na pravilan nacin,uklonit ce ih zauvijek,darujuci prosvetljenje.”

S tim su rijecima sjeli,konacno dovrsvsi svoju igru i nametnuvsi kralju Vikarami odgovornost sa kakvom se jos nije suočio.Njegov je um radio ubrzano.Sve sto je vidio i cuo bilo je zapanjujuće.Kako da odredi redoslijed silama tako mocnim da upravljaju ljudskim zivotom.”Ne,ja to ne mogu uciniti”,groznicavo je mislio.

A

opet,kad mu je pogled pao na ljude ispred sebe,znao je da ih ne smije razocarati.Preuzeo je na sebe odgovornost.Nepromisljeno je pristao na igru i sad je mora dovrstiti,bez obzira na to kakve ce posljedice imati na njega.

Presao je pogledom jos jednom preko po svim mudrim i ucenim djotisijima ispred sebe.Promatrajuci ih,u mislima je ponavljao neke njihove rijeci koje su mu se usjekle u sjećanje.Svaka,bas svaka Graha,od Sunca do Ketua,posjedovala je nesto vrijedno,nešto sto se nije moglo staviti ”iza” neceg drugog.Kralj Vikarama je,mozda po prvi put u zivotu,bio neodlucan.

Pogled mu je setao od jednog do drugog predstavnika da bi se na trenutak zaustavio na Sanijevom.Mozda je to bila slucajnost,a mozda su na djelu bile neke neznane sile ili Vikaramina karma,ali stari je djotisi tada jos jednom podigao pogled i njihove su se oci susrele.Uzimajuci u obzir stanje u kojem je Vikarama bio,mozda nije neobicno sto se dogodilo bas ono sto se dogodilo.Vikarama se prisjetio rijeci o mucenju svojih roditelja i svog ucitelja te se nekako stresao nad tim.Mozda je zaboravio gdje je i u kakvoj ulozi,mozda jednostavno nije razmislio dovoljno,ali prve rijeci koje je izgovorio-koje su mu pobjegle s jezika-bile su:”Sve mogu razumjeti,ali Sani!Kakva je to niska i ruzna Graha koja nema postovanja ni prema svojim roditeljima!?”

Tisina koja i do tad vladala sada je postala jos dublja.Buduci su to bile prve rijeci koje je Vikarama izgovorio,svi su ih shvatili kao presudu.Vikarama je ocedidno odlucio Sanija staviti na posljednje mjesto.Ali nacin na koji je to ucinio nije dolikovao njegovom ugledu.Iznenadjenje se moglo vidjeti na licima svih nazocnih,osim mozda na licu Sanijevog sticenika.On je jos uvijek

je snage da pozdravi tamnu Grah na odgovarajući način, nudeći joj svoje postovanje i poniznost.

Sani ga je saslušao, a zatim rekao: "Uvrijedio si me, o kralju! Nisi gledao dalje od površine i uz svu svoju mudrost i iskustvo nisi shvatio moju pravu vrijednost. Ti znaš da svi, pa čak i bogovi drhte prede mnom. Zar doista misliš da je to zbog moje okrutnosti? Da, ja jesam okrutan i nemilosrdan i kad se razljutim unistit ću svakoga i to tako da od njega ne ostane nikakvog traga. Ali, zar doista ne razmisliš zašto je tome tako?"

Vikarama nije smogao snage da nešto kaže. Ležao je ispred ispred Sanija, drhteci i ocekujuci svoju sudbinu.

"Oni se boje sebe", nastavio je Sani, "svojih djela i riječi koje nisu u skladu s karmom. Ja imam težak zadatak da ih podučim istini! To isto vrijedi i za ljude. Kad ne razumiju moju narav, kad ne znaju tko sam - moj je zadatak da ih podučim. I u tome sam nemilosrdan! Ne prezam ni od cega. O, kralju! Uvrijedio si me svojim neopreznim riječima, osjetio si prezir i odbojnost prema meni. Ali, za tvoje najviše dobra, ja ću ući u tebe i podučiti te istini. Uskoro počinje tvoj sade sati, tvojih sedam i pol godina tuge. Tvoj Mjesec je u sazviježđu Vage, a ja uskoro ulazim u sazviježđe Device. Dvije i pol godine bit ću tamo, zatim još dvije i pol godine točno iznad tvog Mjeseca i posljednje dvije i pol godine u sljedećem sazviježđu, u Skorpionu. Sedam i pol godina putovat ću iznad tebe. Nećeš imati nikakvog drugog izbora već naučiti tko sam i što sam. Vratit ću istinu u tebe i ukloniti svaki trag nerazumijevanja, zapamti što sam rekao. Uskoro ćeš upoznati moje moći. Pripremi se, o neoprezni kralju Vikarama, na nesreću."

Čuši Sanijeve riječi, Vikarama je kriknuo u očaju. Uhvatio je objema rukama Sanijeva stopala i molio za milost. "Postedi me, uzvisena Graho. Molim te, postedi me. Uvrijedio sam te, ali sada te poznajem. Znam gdje sam pogriješio. Istina je već usla u mene. Imaj milosti prema meni nevrijednom!"

Sani je zakoracio korak unatrag izmicuci Vikaraminim rukama. "Ako pokazem milost prema tebi, to će isto tražiti i drugi i karma će biti ugrožena. Osim toga, ti nikad nećeš na svojem iskustvu saznati kakve su moje moći. Moraš barem jednom iskusiti moju igru, jer te inače neznanje neće napustiti."

dogadjalo,osim sto je Vikarama casto razgovarao sa svojim astrologom,Parasharom.

”Sto mislis“,upitao ga je jednom,“da li bih mogao nesto uciniti,a da ipak izbegnem Sanijevu osvetu.“

Parashara je promatrao Vikaramu.Bilo je ocedvidno da je kralj to pitao bezvoljno,tek tako,dajuci nekog cudnog oduska svojim brigama.“O,kralju“,rekao mu je,“ti dobro znas da nema iskupljenja od posljedica svojih djela.Sade sati koji ti dolazi za nekoliko mjeseci je vrijeme ciscenja.Stara karma,ona iz zivota kojih se ni ne sjecas,sada ce ti predati svoje plodove.Osim toga,cini mi se da tvoj zivot ima neku posabnu namjenu.Sasvim je moguće da ni za tebe ni za nas ne bi bilo dobro da pokusas izbjeći Sanijevu ruku.“

Vikarama je bio zamisljen.Nakon strasnog dogadjaja ispred palace,njegov je osmijeh usahnuo,a oci potamnjele.lako nije znao sto ce se dogoditi,pripremao se za najgore.Ponasao se kao covjek koji odlazi i oprastao se sa svojim zenama i djecom.Na istaknute duznosti postavljao je sposobne ljude i sve je sredio tako da kraljevstvo Ujjayini moze opstati i bez njegove nazocnosti.Prijatelji,rodjaci i njemu bliski dvorjani pokusavali su ga utjesiti i odgovarati od takvih postupaka.Medjutim,njihovi su naponi bili mlaki jer su,bas kao i on,nekako znali da kralj postupa ispravno.

Vikarama je sada podigao pogled i kimnuo glavom prema svom ucnom astrlogu.“Znam“,rekao je.“Znam da ce doci ono sto mora doci.Ipak,mislio sam da postoji nesto sto bih mogao uciniti da Saniju pokazem svoju dobru volju i spremnost da prihvatim njegovo učenje.“

SSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSS

”Oprosti mi ucitelju“,uskocio je naglo Maitreya,“ali zar ne postoje mjere kojima se uklanjaju posljedice stare karme.Razne zrtve,postupci u odredjenim razdobljima i slicno? ti ponekad to radis za druge,a takodjer im savjetujes da to cine.“

”Da“,odgovorio mu je Parashara.“Postoje takozvane preventivne mjere koje sluze da se ublaze ili cak uklone posljedice stare karme.Medjutim,one djeluju tek ako su propracene spremnoscu osobe da se promijeni.Svjesnost o tome sto se

svakodnevno izrazavao postovanje prema Saniju. Vrijeme je polako teklo i priblizio se dan ulaska Sanija u sazviždje Djevice, jedan znak prije položaja Mjeseca u natalnoj karti kralja Vikarame. Taj je dan dosao, zatekavši kralja blijedog i povučenog, ali je isto tako i prosao. Proslo je još tjedan dana, pa mjesec dana, pa nekoliko mjeseci. Vikarama je cijelo vrijeme očekivao neku strasnu nesreću, nešto uzasno, ali nije se dogodjalo ništa. Vrijeme i svakodnevnih kraljevske obaveze učinili su svoje: Vikarama se malo opustio i prestao razmišljati o svojoj sudbini. Međutim, zaboravio je da je Saturn, Sanijev planet, najsporiji od planeta, ali uporan i dostizan. Toga se prisjetio tek kad je već bilo kasno i kad je igrom okolnosti - ili bolje rečeno Sanijevom igrom - nenamerno napustio svoje kraljevstvo i našao se ozlijeđena tijela i nejasnog uma u nepoznatoj zemlji.

U vrijeme velikog sajma konja u Ujjayini je dosao nepoznati trgovac i sa sobom doveo nekoliko prekrasnih pastuha na prodaju. Za njih je tražio tako visoku cijenu da je vijest o tome dosla do Vikarame. Budući i sam ljubitelj jahanja, Vikarama je odlučio provjeriti kakvi su to konji za cijenu bi se mogao kupiti cijeli manji grad.

Trgovac je bio malen i neugledan. Skrivao je pogled od kralja (kao i od svih drugih) i jako seopao. Ali konji su bili prekrasni! Ugledavši jednog crnog vranca, kralj ga je odmah pozelio jahati.

”Koliko tražiš za njega?” upita je.

”O kralju! Imas dobro oko“, ulizivao se trgovac. ”Sto tisuća srebrnih novčića i Sarang je tvoj.“

”Sarang? Tako li se zove?” rekao je Vikarama. ”Ali sto tisuća! Da li znaš da bih za toliko novac izgradio cijelu kraljevsku palacu, još veću i raskosniju od ove u kojoj sam sada?“

”Kralju“, odvratio je trgovac, ”zasto ne uzjases Saranga? Učini to i ako ga nakon toga odlučis zadržati, tada ćeš mi platiti.“

Vikarama je pogledao malog trgovca ispitivackim ocima. Bilo je nešto poznato u njemu. Iako je bio siguran da ga nikad prije nije vidio, osjećao je da ga poznaje. I tako, s neobicnim osjećajem sudbine koja je ispunjavala, Vikarama je uzjahao Saranga. Bio je to izniman osjećaj! Sarang je bio najsnazniji, najživahniji i najbrzi koj kojeg je Vikarama ikad jahao. Konj ga je toliko odusevio da je Vikarama, kad je projahao pored trgovca i svojih dvorjana, uzviknuo u prolazu: ”Koliko

sumraka, trgovac je zahtijevao svoj novac.

„Cekaj dok se kralj ne vrati“, rekao mu je kraljev riznicar, „on ce ti platiti.“

„Ja cu cekati“ odvratio je trgovac, „strpljiv sam po naravi. Ali necu cekati zauvijek.“

Proslo je tri dana, pa tjedan dana, pa mjesec dana. Trgovac je dolazio svakog dana po svoj novac.

„Ne mogu ti ga dati“, tvrdio je riznicar.

„Ali, kraljeva rijec je dana, zar ne?“ bio je uporan trgovac. „Svi ste culi: kad je projahao, viknuo je da ga uzima. Uzeo ga je i nestao s njim. Konj je bio moj, zahtijevam da mi platite dogovorenu cijenu.“

Kad je postalo ocevidno da se kralj nece vratiti, dvor nije imao drugog izbora. Pozvali su trgovca. „Znas li da ce ovo osiromasiti cijelo kraljevstvo Ujjayini?“ upitao je riznicar. „Sada kad kralja nema, sva sredstva su dragocjena.“

„To nije moj problem“, odgovorio je trgovac. „Kralj je dao svoju rijec. Platite mi.“

Teska srca riznicar je ispraznio sva skrivena mjesta u dvoru, prodao sve sto se moglo progati da bi skupio sto tisuca srebrnih novcica. U jednom danu kraljevska palaca je bila osiromasena. Predajuci novac trgovcu u nazocnosti svih vaznijih ljudi u kraljevstvu, riznicar je duboko uzdahnuo. S tim je uzdahom vreca s novcem presla u trgovceve ruke. Ni ne podigavsi pogled, ne rekavsi ni rijeci, trgovac se okrenuo i otsepesao prema izlazu. Nakon toga ga nitko vise nije vidio. Nitko cak nije ni znao kako je napustio grad.

Iako su ga pogledom pratili svi dvorjani, na posljetcu se kraljevstvom rasirila prica da je trgovac zapravo nestao prije nego je zamakao za ugao hodnika te da je za njim ostao malen oblak tamne prasine koji je i sam ubrzo nestao. Kad su pitali dvorjane o tome, oni su samo slijekali ramenima.

Ni u sto vise nisu bili sigurni.

Maitreya opet nije dobro spavao. Najprije misli, a onda i nemirni snovi bili su ispunjeni slikama kralja Vikarame koji pluta po rijeci, okrutnog trgovca koji ga je otpremio na taj put i siromasnog

kraljevstva koje je ostalo bez kralja.Vrtio se pod pokrivicima,cesto se budeci i osluskujuci zvukove noci.Kad je konacno doslo jutro,jedva je docekao Parasharu i nastavak price o kralju Vikarami.

”Ispricat cu ti sad sto se dalje dogodilo kralju Vikarami“,rekao mu je njegov ucitelj.“Kad budes slusao,imaj na umu da se Sani mnogo puta umijesao u tu pricu.Pomracivsi umove ljudi s kojima je Vikarama dosao u dodir,oblikovao je Vikaraminu sudbinu onako kako je zelio.“

SSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSS

Vikarama se probudio mokar i promrzao.Glava ga je boljela i jedva je ustao pridrzavajuci se za rubove niskog mostica cija je konstrukcija sprecila da njegovo tijelo otpluta jos dalje nizvodno.Polako i bolno se uspeo na cestu i krenuo nadesno,u smjeru koji mu je izgledao privlacniji.Nije znao gdje se nalazi,a nije ni razmisljao o tome.Zapravo,misli su mu bile vrlo površne i vrlo nemirne.Nije mu nista znacila cinjenica da je kralj,da mu se dogodila nesreca i da se nalazi na nepoznatom mjestu.Bio je nekako ravnodusan prema tome.Cinilo mu se da je odsanjao dug i ugoda san da bi se probudio u krutoj,sasvim drukcijoje stvarnosti.Nije se osjecao kao kralj.Osjecao se kao jadnik koji hoda u susret svojoj nesretnoj sudbini.Tome je zasigurno doprineo udarac u glavu,kao i cinjenica da je njegova odjeca nestala.Onaj tko ju je uzeo bio je toliko samilostan da mu je ostavio nekoliko krpa koje je Vikarama sada nosio omotane oko tijela.

Hodao je putem pognute glave,ne ocekujuci nikakvu pomoc.Bio je gladan,izubijan i varovatno bolestan.Medjutim,negdje duboko u sebi osjecao je da tako treba biti,pa je samo nastavljao svoje tuzno putovanje.Znao je da je tu i tamo susretao neke ljude,ali nitko nije na njega obracao pozornost,a on nije nista trazio.Vramenom,broj putnika na cesti se povecavao i Vikarama je uskoro usao u grad.Sada je vec bio gotovo omamljen od visesatnog hodanja.Pozelio je zaustaviti se,no vise puta su ga ljudi otjerali ispred svojih kuca vidjevsi ga tako otrcanog.Na kraju je jednostavno pao u prasinu i ostao lezati bez svijesti.

Dogodilo se da je pao bas ispred kuce poznatog i uspjesnog trgovca cije srce nije bilo tako nemilosrdno.Kad je vidio da je ispred

njegove kuće čovjek posrnuo i pao, izisao je pokušao mu pomoći. Okrenuvši Vikaramu na leđa, trgovac je odmah zamjetio da se ispod prljavog lica i smrdljivih krpa krije osobito čovjek. Zainteresiran, unio je Vikaramu u kuću i naredio da mu se pomogne.

Prošlo je nekoliko dana koje je Vikarama proveo u krevetu, dobro njegovan. Tijelo mu se brzo oporavilo, ali je Vikarama i dalje bio bezvoljan. Činilo mu se da je sve ovo neka igra koja nikako ne može za njega dobro završiti. Nikome, pa čak ni dobrom trgovcu i njegovoj kćerki Aloliki, nije rekao tko je, pravci se da je izgubio pamćenje.

Tako je prošlo nekoliko mjeseci; kralj nije ništa poduzimao da se vrati u svoje kraljevstvo, svjestan da odradjuje svoj karmicki dug, ali bojeći se također da svojim povratkom ne bi navukao zlu kob na cijelo kraljevstvo. Pomagao je trgovcu u poslovima, a Aloliku pokušavao izbjegavati. Naime, lijepa je trgovačka kćerka odmah bacila oko na naocitog i pametnog pridoslucu. Međutim, koliko god je izbjegavao, Vikarama nije mogao izbjeći ono što je uslijedilo.

Alolika je bila iznimno uporna. Izrazila je svojem ocu da se uda za Vikaramu, a ovaj je, zadovoljan onim što je do sada vidio u čovjeku kojem je ponudio dobroćinstvo, podržao njenu želju. Međutim, Vikarama je bio hladan prema Aloliki i njeni su napori bili bezuspješni.

Vjerovatno bi tako i ostalo da se jednog dana u trgovcevoj kući nije pojavio neki čovjek nudeći na prodaju maleni kip božanskog Sanija načinjen od željeza. Vikarama se sledio vidjevši kipić u ruci pridosluce, ali je zato trgovac bio njime odusevljen, a posebice mu se dopala niska cijena koju je čovjek trazio i koja mu je odmah bila isplaćena.

Te je večeri bivši kralj otisao na spavanje s neugodnim predosjećajem u grudima. I doista, nakon šta se Vikarama povukao, a trgovac i njegova kćerka ostali sami, otpočeli su razgovor o budućem vjenčanju. Na stolu ispred njih stajao je Sanijev kipić kojeg je trgovac tako jeftino kupio. Isprva je trgovac tjesio kćerku, govoreći joj neka pusti vremenu da učini svoje. Međutim, malo-pomalo, priklonio se njezinoj nestrpljivosti. Bila je već noc, a na stolu gorjela je samo jedna svijeca. Ni otac ni kćer nisu mogli vidjeti kako se iz željeznog Sanija

ispred njih izvio tanak trag dima bez mirisa kojeg su oboje udahnuili ne zamijetivši nista.

”Dopusti mi, oce, da ga zavedem nocas“, rekla je Alolika u jednom trenu, ”Dopusti mi da se odjenem u najljepse haljine, stavim oko vrata bisernu ogrlicu moje pokojne majke i odem u njegovu sobu. Kad me ugleda takvu, neće moći odoljeti.“

”Da, učini to. To će sigurno uspjeti“, rekao je trgovac, pristavši tako na nešto što inače ne bi pristao ni u snu.

I tako se Alolika spremila i otisla u Vikaraminu sobu. Pokucala je na vrata, a kad Vikarama nije odgovarao, tiho je usla. Zatekla ga je kako spava glave zarinute u jastuk. Zapravo Vikarama nije spavao, tek se pravio da spava. Kad je Alolika usla, nije mu promakla njena ljepota. Muskarac u njemu pozelio ju je od prvog dana kad ju je ugledao, a posebice sada kad se namjerno uredila tako da ga zavede. Međutim, negdje u sebi kralj je znao da ne smije djelovati u tom smjeru. A sada je bio uzasnut jer nije znao šta da radi. Ako je odbije, to će biti uvreda. Ako je prihvati, nanijet će joj još veće zlo. Osim toga, Vikarama je već naslutio da je dolazak Sanijevog kipica bio neki znak i da Alolika vjerovatno na djeluje u potpunosti prema svojim namjerama. Zato je odlučio da se jednostavno pretvara da spava.

Njegova taktika je uspjela. Alolika ga je pokušavala probuditi najprije laganim sapatom, zatim glasnim dozivanjem i na kraju drmanjem. Međutim, Vikarama je i dalje „spavao“. Uporna kakva je bila, nastavila je tako gotovo dva sata. Vikarama je nešto mrmljao, napola se probudio i taman kad je Alolika mislila da je uspjela, natrag je klonuo u duboki „san“. Na kraju je morala odustati. Očajna i razocarana, sjela je u udoban naslonjac pokraj kreveta i iscrpljena zaspala.

Bilo je već jutro kad ga je probudio Alolikin krik. Naglo je otvorio oči i ugledao Aloliku kako rukama dodiruje vrat. ”Ogrlica! Gdje je ogrlica!?” vristala je, očajnički razbacujući stvari naokolo, tražeći nastale bisere.

Vikarama nije stigao ništa reći kad je u sobu utrcao trgovac i vidjevši što se događa uperio prst u njega: ”Ti, lopove! Ukrao si je dok je ona spavala!“

Bivši je kralj pokušao otkloniti optuzbu, ali riječi jednostavno nisu stizale izici iz njegova grla. Samo je odrečno klimao glavom, ali se

rekao, da se pred njim pojavio takav slučaj. I zato se u njemu nada još više probudila. Ako Chandrasena razmisli slično njemu, možda će ga shvatiti ako kaže istinu. Bilo mu je dosta boli i muka, osjećao se potpuno iscrpljen. Nalazi se pred mudrim čovjekom, zašto mu ne bi rekao što se zapravo događa?

I tako je Vikarama, teškom mukom oblikujući riječi ranjenim i rasjecenim usnama, kroz potpuno bezuba usta, pokušao ispričati svoju priču. Rekao je da je on zapravo kralj Ujjayini kraljevstva, da je uvrijedio Sanija, da ga je prevario neki trgovac prodavši mu divljeg i ocavidno zacaranog konja, da je zahvalan na pruženom gostoprimstvu na kojem će se odužiti trgovcu i njegovoj kćerki, te da je nestanak ogrlice vjerovatno Sanijeva predstava koju je izveo da bi na njega svalio bijes dobrih ljudi.

Međutim, kako je Vikarama pričao, lice kralja Chandrasene polako se hladilo, a u očima mu se pojavio pogled nemilosrdnog borca za istinu i pravdu. Dvorjani su slusali isprekidano priču jadne budale ispred njih puni prezira i odbojnosti. Kad je Vikarama završio i s nadom pogledao Chandrasenu u oči, shvatio je da je pogriješio – kralj mu nije vjerovao!

I doista, Chandrasena je hladno progovorio: “ovo je najnevjerovatnija priča koju sam ikada čuo. Mislim da lažes. Želio si iskoristiti moju dobrotu, ali ja nisam budala. Uvrijedio si me pokušavši mi podvaliti i to na tako očevdan način smatrajući me valjda maloumnim. Na taj si način odredio svoju sudbinu dokazavši da si okorjeli kradljivac, smutljivac i lažljivac. Što ti sve ne bi učinio samo da zadržis bisernu ogrlicu! Nije mi ni malo teško osuditi te na pravednu kaznu.”

Vikaramina glava je klonula. Osjetio se potpuno nemocnim i želio je umrijeti tog istog trena. Ali, Chandrasenina presuda je bila drukcija.

“Ogvedite kradljivca i lažljivca izvan grada, na rub šume”, rekao je kralj. “Odrežite mu obje ruke i oba stopala i ostavite ga da umre. Nitko mu ne smije pomoći, niti ga nahraniti.”

Koliko god ova presuda bila rijetka i okrutna, svi nazočni osjetili su da je pravedna. Kad su Vikaramu odveli iz palace, kralj i dvorjani nastavili su sa svojim poslovima kao da se ništa nije dogodilo.

pamet.Svatko ko ga je radio,brzo bi se zasitio napustao ga u potrazi za necim zanimljivijim i primjerenijim.

Jednom,nasavsi se ponovo pred problemom gubitka zaposlenika,uljar se nekako sjetio bogalja koji zivi u blizini.“On bi to mogao raditi“,pomislio je uljar,“ a od mene bi dobivao hranu,odjecu i krov nad glavom.“

Buduci promucuran,najprije je otisao kod kralja Chandrasene i zamolio za dozvolu.Nije zelio da dodje u kraljvu nemilost zato sta je pomogao covjeku kojeg je kralj osudio.Medjutim,kralj je samo odmahnuo rukom i rekao mu da neka cini sta god zeli.

I tako je Vikarama završio na uljanoj presi,tjerajuci iz dana u dan volove,ali oslobodjen strasnih muka puzanja.Uljar je sredio da se nad presom napravi mali krov,dovukao gare slamaricu i pripremio za Vikaramu sasvim udobno staniste.Dva puta svakog dana,Vikarama je dobivao obrok.Uljareva sluskinja ga je hranila tako da se nije morao ponizavati lizuci i srcuci hranu.

Na taj je nacin Vikarama priveo jos pet godina,uopce ne silaziti sa svog „velikog“ mjesta.Malo toga je ostalo u Vikaraminom sjeanju iz tog razdoblja.Sjedio je na vrhu prese i promatrao kako se svijet vrti oko njega.Nije mislio ni o cemu.Pomirio se sa svojim zivotom i cak osjetio naku sjetnu radost.Nisu ga brinule nikakve uzvisene stvari,tek njegovi volovi koji su pokretali njegov svijet.Nije vise bio kraljem.Bio je bogalj na stupu uljareve prese.

12

Pet godina je sjedio na stupu prese?“ upitao je Maitreya.

”Da“,odgovorio je Parashara.“Sve dok njegov sade sati nije prosao.Tek tada je Sani izisao iz njegova uma i popustio svoj stisak.“

”Ali,zar ne mislis da je vrijeme da nesto pojedemo!“ nastavio je Parashara ugledavsi kako iz sume izlazi njihov dobrocinitelj s pladnjem hrane.Maitreya je radosno skocio na noge.Nije bio toliko gladan koliko je zelio na trenitak ne misliti na Vikaraminu sudbinu.

Jeli su u tisini,a kada su završili Parashara je zelio odmah nastaviti.“Moramo završiti Sani Mahatmju“, rekao je.“Kasnije,popodne,doci ce po tebe tvoj otac Bhaskar.“

Gotovo sve o čemu je razmišljala moglo je biti istinito, ali je nista nije moglo pripremiti na ono što je ugledala kad je pronašla vlasnika predivnog glasa.

Nakon što je nekoliko večeri za redom slusala pjesme koje su dolazile do nje preko sumracnih livada i krasanja drveća, Padmasena je odlučila otići na uljarevo imanje. Učinila je to sljedećeg jutra, objasni svojoj izletnici i majci željom da upozna ljude kojima i ona na neki način vlada.

Uljar i njegovi dočekali su je sa svim počastima obradovani posjetom nekog iz kraljevske obitelji. Međutim, kad je kraljevna upitala za pjevača, uljarevo lice se smrklo.

”Da, on lijepo pjeva“, rekao je, ”ali vi ga ne biste željeli vidjeti. Možda da vam pokazemo naše konje? Prekrasni su!“

”Nisam došla gledati konje“, odvratio je Padmasena pomalo oštro. ”Želim upoznati pjevača.“

Nemotan pred željom kraljeve kćeri, uljar ju je odveo do prese. Padmasena je bila zbunjena. ”Da? Gdje je pjevač?“ rekla je promotrivši volove koji su polako vukli tesku polugu i tako pokretali presu.

”Pjevač je, vasa milosti, na vrhu presinog stupa“, odgovorio je uljar. ”On tamo živi i ne silazi s njega već godinama. Kao što sam rekao, možda je bolje da...“

Međutim, sada je kraljevna bila sigurna da se ovdje zbiva nešto zanimljivo i nista je nije moglo odvratiti do njene želje da upozna pjevača. ”Kazite mi da želite“, naredila je.

Uljar se još uvijek neckao. ”Gospodarice, to će biti malo teže. Vidite, on ne može sici sam, morali bi smo ga donijeti...“

Kraljevina je uljaru uputila pogled koji na trpi pogovora. ”Pa onda to učinite. Donekaite ga.“

Ono što se tada dogodilo nije ni bilo približno poput romansi o kojima je Padmasena mastala. Vikaramu su dvojica snaznih muskaraca donijeli na rukama. On se nije bunio i ako je tu i tamo jauknuo od boli. Nije bio navikao na kretanje i uglavnom je satima sjedio ili ležao u istom položaju.

Ugledavši bogalja s ružno zacijeljenim batrljima, obraslog u peljavu kosu i bradu i osjetivši neugodan miris koji se širio od njega, kraljevna je malo ustuknula. Ipak, u njoj je tinjala iskra mudrosti

koja joj je omogućila da iza grube i ružne površine prepozna tananu dubinu. Pogledavši Vikaramu u oči, osjetila je upravo onaj slatki dodir prepoznavanja o kojem je tako mnoga mastala.

Ni Vikarama nije bio ravnodušan. Već dugo njegove oči nisu ugledale tako lijep prizor kakvog je predstavljala Padmasena. Podsjetila ga je na davne dane njegove mladosti i sve lijepe djevojke koje su bile dio nje. Sto više, ljepotica pred njim zračila je nekim nepoznatim sjajem. Po prvi put nakon više od sedam godina Vikarama je osjetio nadu. Pomislio je kako život za njega možda ipak nije završio. Istodobno, znao je da je ta misao potpuno uzaludna i da ono što je izgubio nikako ne može povratiti. Oči su mu se ispunile suzama.

Padmasena je promatrala tog neobičnog čovjeka, zgrožena njegovim izgledom, ali i privučena nekom silom kojoj nije znala podrijetlo. Kad je ugledala suze u njegovim očima, u njoj se nešto prelomilo. Mora saznati sve o ovom čovjeku.

”Tko si ti?” upitala je Padmasena.

Vikarama ju je samo promatrao, ali ni ne pokušavajući odgovoriti.

”On ne govori”, umijesao se uljar. ”Samo pjeva.”

Zatim je objasnio kraljevni da je pred njom čovjek kojeg je prije mnogo godina njezin otac osudio jer je bio lopov i lažljivac, ispricao joj ukratko njegovu sudbinu nakon toga i objasnio da on sada, uz kraljev blagoslov, radom na presi zaradjuje za hranu i sigurno mjesto za život.

Čuvsu to kraljevna se nasmijala. ”Ovaj čovjek nije lopov. Ako nešto znam o ljudima, onda znam to. Netko tko tako pjeva, ne može biti lopov.”

Zatim se okrenula uljaru i rekla odlučnim glasom: ”Nadoknadiću vam moguću štetu i još mnogo više od toga, ali uzimam ovog čovjeka pod svoju zaštitu. Odvest ću ga na dvor i pobrinuti se za njega.”

Uljar se bunio tek toliko da povećava naknadu za izgubljenog radnika iako se pomalo bojava mogućeg kraljeva bijesa kad ovaj sazna da lopov kojeg je osudio živi u palati. Međutim, kad mu je kraljevna obećala potpunu zaštitu, jednostavno je uzeo ponudjenu naknadu i dao se u potragu za novim tjeracem volova koji će provoditi svoje dane na vrhu prese.

Chandrasena nije za to kriv.“

”Ali,jest“,bila je uporna Padmasena.“Jednom ce ti to morati nadoknaditi.“

Sada se Vikarama uznemirio.“Ne trazim nikakvu nadoknadu.Ono sta se dogodilo iskljucivo je moja odgovornost.“

Padmasena to nije shvacala.Kaka bi Vikaramina nesreca mogla biti njegova odgovornost? Zaveo ga je zli trgovac konjima koji je uporabio dobro dresiranog konja;bezazleni nespo razum,a mozda i neke mutne mutne igre one Alolike i njenog oca dovele su Vikaramu u tamnicu,a zatim i pred njenog oca,kralja Chandrasenu,koji je u nastupu ljutnje pocinio najvecu pogresku u svom zivotu.Gdje je tu Vikaramina odgovornost? Ta on je bio zrtva! Pravedni bi bilo da zahtjeva osvetu i obestecenje,ako toga uopce moze biti.

Vikarama se nije mjesao u takva Padmasenina razmisljanja.Jednostavno je odbijao tu logiku,ali nije objasnjavao zasto.Mozda je sjecanje na Chandraseninu reakciju kad mu je onomad rekao istinu bilo presnazno da bi takvu reakciju riskirao ponovo,ovaj put s nekim do koga mu je stalo.Zato nije spominjao svoju pretencioznu namjeru da presudi o prednosti medju Grahama,svoj neoprezni izraz gadjenja prema Saniju i samog Sanija koji ga je posjetio onog nesretnog dana u Ujjayiniju.

Ipak,uspio je izmoliti od Padmasene obećanje da neće nista preduzimati glede njegove situacije.Neka je samo ostavi takvom kakva jest.On,Vikarama,sasvim je zadovoljan s tim.

Medjutim,kako je vrijeme prolazilo,i Vikarami i Padmaseni postalo je jasno da su srodne duse i da ze le dijeliti zivot jedan s drugim.Kad je to konacno bilo izreceno,Padmasena je,uprkos Vikaraminom odbijanju,obavijestila svog oca Chandrasenu o tome sto se dogadja u njegovoj palaci.Cuvs i o bivsem lopovu koji je zapravo pjevac i koji sada vec mjesecima zivi u njegovoj palaci,Chandrasena se isprva razljutio.A kad mu je Padmasena rekla da ce se udati za njega,jednostavno je zanijemio.Dugo je sutio,a zatim je rekao kcerci:“Znam da ne mogu promijeniti tvoju namjeru,ali razmisli o svemu.Ti mu mozda vjerujes i on sasvim sigurno dobro pjeva,ali on je sada bogalj i kao takav,neprijemjan muz za jednu kraljevinu.Isto tako,imaj na umu da,bez obzira na to sto on sada kaze,ogrlica nikad nije pronadjena a moja je presuda izvršena.Sto mislis kakav ce on

odnos imati prema meni,ocu svoje zene?“

”Oh,oce“,uzviknula je Padmasena.“Ako o tome brines,briga ti je uzaludna.Vikarama ti nista ne zamjera.Stovise,on te cijeni kao mudrog i postenog kralja.“

Kad je to cuo,Chandrasena se zamislio.Mora da se radi o posebnom covjeku,razmisljao je,kad postuje svog krvnika.“Dobro“,rekao je kcerci.“Razmisli o svemu jos mjesec dana.Ako i dalje budes zeljela isto,posjetit cu tvog“kralja pjevaca.“

”Necu se predomisliti“,odvratila je Padmasena.

Naravno,tako je i bilo.Proslo je jos mjesec dana,a Vikarama i Padmasena uzivali su zajedno provodeci dane,sada mnogo slobodniji i s nekom nadom u srcu.Vikarama je osim toga osjecao da se doista blizi pravi kraj njegovom sade satiju te da ce ga Sani konacno u potpunosti napustiti.Medjutim,najzadovoljniji je bio zbog toga sto je osjecao da se tom odlasku posebice ne veseli.Nekeko je bio navikao na Sanija i vise od svega je cijenio njegovu poduku.Zapravo,osjecao je da je sazrio i da njegov zivot moze biti ispunjen bez obzira na to kakve ga vanjske okolnosti snalazile.Prosao je kroz tesku skolu,mislio je,i vjerovatno ga u buducnosti ceka jos poteskoca,ali sada ce na njih gledati drukcije;sada zna kakva je Sanijeva moc i zasigurno ce prihvatiti sve njegove pouke bez pogovora.

Tog dana,kad je Sani konacno napustio sazvijezdje Skorpiona i time okoncao Vikaramin sade sati,kralj Chandrasena pojavio se u odajama svoje kcerke i nasao je na terasi kako razgovara sa bogaljkom Vikaramom.Chandrasena je odlucio da ce biti odlucan te da nece dopustiti da mu se nametne neki osjecaj krivnje.Ocekivao je da ce se Vikarama ponasati na nacin koji izaziva suosjecanje,posredno okrivljujuci Chandrasenu za svoje stanje.Zapravo,ocekivao je da ce Vikarama poslije zazeljati da se susretne s njim nasamo te da ce zatraziti visoku odstetu.Chandrasena se pripremio na tako nesto,odlucan da ne pristane na ucjenu.

Medjutim,u trenutku kad su se susreli pogledi dweju kraljeva,sve je to nestalo iz Chandraseninim misli.Pred njim je bio velik covjek.Bogalj u tijelu,ali gigant,mozda cak svetac u dusi.Jos kad je shvatio da je Vikarama,ugledavsi ga,pokusava ustati-koliko god to za njega bilo nemoguće-i tako mu odati pocast,iz Chandrasenina srca bile su uklonjene sve sumnje.Potrcao je prema Vikarami koji je,ne

mogavsi drukcije tijelom izraziti svoj pozdrav,vec bio napola u lezecem pološanu glavom prema dolje.Brzo ga je podigao i rekao:“Priatelj, nema potrebe za tim.Ja sam taj koji bih se morao pokloniti tebi.“

Vikarama je primio te rijeci gotovo neprimjetno odmahnuvsi glavom.Chandrasena je zatim pogledao svoju kcerku,nasmijesio joj se i ponovno se obratio Vikarami:“Padmasena mi je prenijela svoju zelju.Vasu zelju,zapravo.Prije nago kazem svoje misljenje,volio bih da mi nesto objasnis.“

Vikarama ga je tiho promatrao,a Chandrasena je duboko uzdahnuo i nastavio:“Ako je istina to sta si mi rekao na sudjenju pre toliko godina,i ako je moja presuda doista bila nepravedna,kako ces mi to oprostiti?“

Vikarama je sada izgledao kao da mu je pao teret sa srca.Ocekivao je neke uvjete,zahtjeve koje nece moci ispuniti,ali ovo je bilo lako!

“Nemoj brinuti o tome,mudri i posteni kralju!“ rekao je Vikarama.“Ni u jednom trenitku svoje nesrece nisam krivio tebe za nju.Isto tako nisam krivio ni trgovca,kao ni moje tamnicare ni mucitelje.Nisam krivio nikoga.Nisam osjecao ogorcenje zbog svoje sudbine,samo tugu.Izgubio sam mnogo i tuga je bila opravdana.Ali krivca-ne,ne okrivljujem nikoga! Da sam tada bio na tvom mjestu i ja bih vjerovatno presudio jednako kao ti.Svjestan sam da svaki covjek stvara svoju sudbinu i ja sam jednako tako stvorio svoju.Ne zalim se na nju.Zapravo,kad malo razmislim“-pritom je pogledao Padmasenu-„da nije bilo tako,moja sadasnja sreca ne bi se mogla ostvariti.I zato Chandrasena,ostavimo to.Pa,ja ccak svoju sudbinu ne vidim ni tamnu i,tako kazu,okrutnu Grah Sanija! Kazu da je Sani okrutan,ali vjeruj mi,ja sada znam da nije.Njegova milost mi je omogucila da brzo naucim sto bih inace ucio stoljecima.Ne,ja na krivim nikoga.Svima vama sam,a posebice Saniju,najvecem od svih ucitelja,zahvalan iz dubine duse.“

Rekavsi to Vikarama je zasutio.Iz njega je zracio neki cudan mir koji je predstavljao iznenadjenje ne samo za Chandrasenu,vec i za Padmasenu.Jos nije cula Vikaramu da tako govori.A kako samo izgleda! Sav je svijetao i djeluje poput prosvjetljenih jogija koji su cijeli zivot proveli u meditaciji.

Chandrasena je, promatrajući Vikaramu, razmišljao slično. Bilo je nešto posebno u tom čovjeku. Jos ću mnoga naučiti od njega, pomislio je. Moja kćerka ima dobro oko i još bolje srce. Nije važno što je bogalj, boljeg suputnika sigurno neće naći.

U tom trenutku, kad su se Padmasena i Chandrasena pitali što je to u Vikarami da mu daje takvu snagu oprostanja i razumijevanja, a sam Vikarama uživao unutar nje mir i blaženstvo za koje je znao da ih nikada više neće izgubiti, nad palacu se nadvila sjena. Sunca je nestalo, a neki hladan vjeter zapuhao je sa sjevera. Svi stanovnici palace zadržali su i zabrinuto pogledali u nebo, pokušavajući nazrijeti odakle se iznenada stvorio taj mracni, olujni oblak.

Jedino je Vikarama znao što se događa. Podigao je pogled očekujući da pred sobom ugleda svojega uzvišenog učitelja, veličanstvenog Saturna.

15

Kao da prati Parasharinu priču i nad njima se nadvio tamni oblak skrivajući sunce. Maitreya je osjetio kako mu je tijelo lagano zadržalo, kao od hladnoće, a ipak to nije bilo od hladnoće.

”Jos uvijek se bojim tog Sanija”, rekao je. ”Ne razumijem zašto ga Vikarama smatra takvim učiteljem?”

”Dobro pitanje”, rekao je Parashara. ”Pokušat ću ti objasniti kako ja na to gledam. Ljudi svoj život provode u materijalnoj stvarnosti gdje je sve poredano prema svojim značajkama. Postoji redoslijed: ovo je prvo a ovo je posljednje, ovo je dobro, a ovo loše; ovo je bijelo, a ovo crno. Takav svijet nam prenose naša osjetila; vidimo ga, čujemo ga, osjećamo ga takvog; razumijemo ga takvog. Međutim, u stvarnosti, naš je život ukorijenjen u područje gdje suprotnosti ne postoje. Vikaramina sudbonosna predstava s natjecanjem Graha samo je slika naše želje da stvarnosti nemetnemo oblik koji je razumljiv našem intelektu. Sani ga je podučio da je sve to isprazno, da se ono što vrijedi nalazi negdje drugdje. Također ga je naučio da ljudska prosudba na vrijedi mnogo, te da se ne smijemo u potpunosti i bezuvjetno oslanjati na ono što nam prenose naša osjetila, intelekt i iskustvo. Čim je to naučio, Vikarama je zadobio unutar nje mudrost koju inače ne bi svladao još mnogo, mnogo

doista su neizmjerne. Mogao si zatražiti da ti vratim izgubljeno tijelo, ali ti si mislio na druge. To je znak velike duše i za to ćeš biti dodatno nagrađen. Ipak, ne mogu ti ispuniti molbu, iako sam obećao da ću ti ispuniti svaku želju. To je zato jer se tvoja molba, ma koliko plemenita, odnosi na druge ljude. Želiš skinuti teret s njihovih leđa, a to se ne može učiniti. Svatko mora odraditi svoj karmički dug. To je zakon kojeg nitko ne može prekršiti. Možda bih ja to i mogao učiniti, ali baš kao što sam ti rekao i prvi put, to bi bio loš primjer. Svi bi prestali poštovati zakon karme jer bi znali da postoje iznimke. To se ne smije dogoditi jer bi u svemiru nastao odmah strasan nered.“

Vikarama je mirno saslušao Saniju. Nije zapravo očekivao da će odgovor biti potvrđan. Znao je da su Sanijeve riječi istinite. On je osjetio veliko suosjećanje za druge ljude i jednostavno ih je želio posteljati boli, ponizenja i patnje kroz koju je i sam prošao. Negdje iznutra znao je da to nije moguće.

Sani je, međutim, nastavio. “Ipak, tebi u čast i sasvim tvojim zalogom, ipak ću nešto učiniti. Iako, dakle, ne mogu obećati da ću posteljati ljude patnji nalik tvojima kad dođe njihovo vrijeme, obećajem ti da ću toga postjedeti one koji će s predanošću i iskrenom namjerom provoditi duhovne vježbe unaprijed svjesni svojeg karmičkog duga. Svakom ko se okrene unutra, prema svojem unutarnjem Jastvu, vodjen najprije spoznajama djotisa, znanosti o vremenu i karmi, a zatim redovitom meditacijom, molitvom, uporabom mojih zvukova i oblika te pomaže njemu stvaranja koje utjelovljuju mene*, a kao dodatak i onima koji budu preporučivali tvoj život, o kralju Vikarama, i razmišljali o njemu; svima takvim pokazat ću svoje blaga lica, vodeći ih prema mudrosti vrlo nježno i bezbolno. Međutim, onima koji zanemaruju svoj unutarnji razvoj, koji na cijenu mudrosti već se povode vanjskim uzicima te znakovima snage, slave, utjecaja i bogatstva, ne mogu obećati ništa. Moj je zadatak podučiti. Ako je čovjek spreman poduku prihvatiti, imaš već moju podršku; ako je nije spreman prihvatiti, tim gore po njega – poduku će ipak primiti, ali na težak način.“

*Preventivne mjere često uključuju upotrebu takozvanih “planetarnih mantri” kao što je slučaj u Rasa tehnikama; numeričkih i drugih vizualnih kombinacija kao što je to slučaj prilikom upotrebe jantri, te poklanjanje vremena, energije, znanja i sredstava

svojeg učenika. Medjutim, nije dobio odgovor. Na stazi koja je izvirala iz sume pojavio se Bhaskar, a Maitreya je sav sretan ustao i potrcao prema ocu rasirenih ruku.

16

Bhaskar i Parashara razmijenili su nekoliko rijeci dok je Maitreya cekao, vec pomalo nestrpljiv da dodje kuci. Veselio se svom kutku u roditeljskoj kuci i hrani koju ce mu spremi njegova majka Utapati. Medjutim, kralj je Vikarama cijelo vrijeme bio u njegovom srcu.

Kad se oprostio od Parashare i krenuo s ocem prema rijeci, bio je pomalo zamisljen. Razmisljao je o tome sto se poslije dogodilo s Vikaramom? Dali se vratio u Ujjayini, u svoje kraljevstvo? I kako su ljudi prihvatili njegov hendikep? Da li je bio sretan sa Padmasenom? Da li je imao djece?

Odjednom je osjetio neobicno snaznu zelju da jos nesto kaze Parashari. "Oce, pricekaj me, moram se vratiti", rekao je i potrcao natrag.

Bhaskar na izgled nije bio iznenadjen tim nenadanim postupkom. Samo je viknuo za sinom: "Dobro, pozuri. Ja cu polako hodati stazom, a ti me stigni."

Parashara ga je cekao na ulazu u svoje uciliste. Smijesio se dok mu je Maitreya prilazio; kao da je znao da ce se vratiti.

Prisavsi ucitelju, jos zadihan od trcanja, Maitreya je rekao: "Da sam ja bio na Sanijevo mjestu, vratio bih Vikarami sake i stopala!"

"Siguran sam da bi ti to ucinio", rekao je Parashara kroz smijeh. "Zapravo, prema jednoj inacici price, upravo se to i dogodilo."

"Kako to mislis: prema jednoj inacici price?" ostao je zbunjen Maitreya.

"Pa tako", jos se uvijek smijao Parashara. "Razni ljudi Sani Manatmju pricaju na razne nacine. Prema jednom tumacenju, Sani je vratio Vikarami tijelo kao dodatnu nagradu za njegovu velikodusnost, a prema drugom to je ucinio Ganes, izasavsi iz svog kipa i obuhvativsi Vikaramu iscjeljujucom svjetloscu."

"Ali, ali.." opet je zamuckivao Maitreya, "ti si rekao da si bio tamo! Rekao si da si bio Vikaramin dvorski astrolog. Pa valjda znas da

li se vratio kao bogalj ili je imao sake i stopala?“

”Hm“, rekao je Parashara glumeci zamisljenost, i dalje se smijeseci.

Maitreya je, medjutim, bio djecacki ljut. ”Zasto mi ne zelis sada reci? Sada si me doveo u nedoumicu. Da li je to doista bilo tako ili si mi ispricao bajku?“

”A sto ti mislis?“ konacno mu je odvratio Parashara malo ozbiljnije.

Maitreya se zamislio. ”Ne znam. Mislio sam da je to stvaran dogadjaj i zelio sam reci da bih ja vratio Vikarami ono sta je izgubio, samo kad bi to bilo moguće. U stvarnosti... na znam da li bi se to moglo dogoditi. To bi bilo cudno kojeg bi svi vidjeli i znali za njega. A takve stvari se obicno ne dogadjaju.“

Sada se Parashara u potpunosti uozbiljio. Iz Maitreya se javio onaj dio njega koji ce mu kasnije stvarati prilicno problema. Iako djecak, zelio je sve raslaniti i razumjeti svojim intelektom kojeg mu je obilato podario Budh i njegov planet Merkur.

”Zanimljivo“, odgovorio mu je Parashara. ”Muci te pojava cuda. Ali zar cijeli ovaj dogadjaj nije cudno? Sanijev dolazak, na primer. Zar to nije cudno?“

”Ali, to je drugo“, rekao je Maitreya.

”Kako drugo?“ upitao je Parashara, madaje znao na sto Maitreya misli. Mozda je njegov ucenik bio malen, ali je bio vrlo bistar. Shvacao je ono sto mnogi odrasli ljudi ne bi shvatili. Iako Maitreya nije mogao jasno izraziti zasto je Sanijeva nazocnost u prici „nesto drugo“, Parashara je znao na sta cilja. Maitreya je zamijetio da Sanija nitko zapravo nije vidio osim kralja Vikarame, a sve ostalo - od oblaka vrana koje su zakrile nebo nad Ujyinijem, divljeg konja koji je odnio Vikaramu te svih dogadjaja koji su slijedili - moglo se tumaciti normalnim i uobicajenim objasnjenjima. Nije bila potrebna natprirodna intervencija da se biserna ogrlica zametne, da trgovac i kraj Chandrasena pogrsko procjene Vikaramu i da on završi tako tragicno. Sve se, dakle, moglo objasniti. U tom slucaju Sanijeva nazocnost pripadala bi nekom drugom svijetu koji se narado mjesas ovim nasim, ljudskim. Povratak izgubljenih djelova tijela bio bi nesta sasvim drugo. Maitreya se mucio kako da odabere pravilan pristup onome sto je cuo.

Parashara je promatrao svog malog učenika kako se napreže da bi izrazio misli koje zapravo pripadaju nesta starijim djecacima. Nije u tome uspio, a Parashara mu nije pomogao. Jos nije vrijeme da razgovaraju o tome. Mudri učitelj znao je da će s vremenom sve sjesti na svoje mjesto.

Maitreya je na kraju odustao i samo rekao: "Ne znam. Valjda je tako kako si rekao."

Malo je zastao spreman da potrci natrag prema sumi. "Jos jedno pitanje", rekao je. "Kada je to bilo? Kada je živio kralj Vikarama?"

"Ah, to!" opet se nasmijao Parashara. "To je lako. Živio je... živio je...-jednom. Živio je jednom davno."

"Ah", odmahnuo je rukom Maitreya odustavši od daljnjih pitanja i potrcao da dostigne oca koji je već zasigurno daleko odmakao.

17

Ganesov drveni kipić još uvijek se smijao kad sam na njega svratio pogled. Ovaj put bila je dovoljna jedna njegova riječ - Slusaj! - pa da mi se vrati sjećanje na davno prošlo vrijeme i iskustva za koja ne mogu biti siguran kome zapravo pripadaju. Djecak Maitreya, Maitreya sin, učenik Maitreya, Maitreya djetisi, odrastao Maitreya... i na kraju Maitreya koji sjedi ispod drveta na obali rijeke Sarasvati i čeka sudbonosni poljubac Ganesove kobre. Svi su oni na neki način djelom mene.

"Sve to izgleda tako neobično!" izgovorio sam glasno iako u sobi nije bilo nikoga.

Bilo mi je potrebno četrnaest dana da dovršim ovaj dio svoje vrata kathe, svoje ritualne price. Ponovo je subota, Saturnov dan. I ponovo Pūnchami, peti mjesecov dan ali ovaj put nakon punog Mjeseca. Kad Mjesec pada dobro je završavati poslove, zaključivati ono što je započeto.

Ovo je, dakle, moja inacica Sani Mahatmje, odnosno one koje se „sjećam“ iz vremena kad ne pripada meni i stoga sjećanja na njega ne bih mogao ni imati. Ipak, Sani Mahatmja se pojavila u mojem životu sa sumom krila i graktanjem neuglednih crnih ptica. Od sada ću na njih

gledati drukcije,koja na Sanijeve glasonose.I necu se bojati njihove crnine i zlih slutnji koje kao da dolaze sa njima.To su samo sjenke proslosti; iskrivljeni obrasci iskrivljenog misljenja kojeg je potrebno napustiti.

Sada opet promatram taj neobicni,nasmijani kip Ganesa.Uz njegovu podrsku,u koju sam siguran,i Sanijevu mudrost koja me ocekuje,mozda sam cak i prewise oprezan glede toga,ali doista bih volio znati sto ce se jos pojaviti iz magle koja prekriva neke djelove mojega uma.Zapravo,to i nije moj um vec onaj Maitreya,onaj koji ne pripada meni; ne pripada egu covjeka koji zivi u nemirnom i zanimljivom vremenu na kraju dvadesetog stoljeca,ali ipak nekim cudom,moje sjecanje otvorenom zivotu prozivljenom u drevnoj Indiji,na obalama rijeke Sarasvati,prije vise od cetiri tisuce godina.

”Sjetio“ sam se mnogih dogadjaja i detalja,ali je mnogo toga jos uvijek skriveno.Osjecam da je moje osjecanje nepotpuno.Kao da se iza slojeva onog sto je otkriveno nalazi se jos mnogo vise toga sto nije.Pitam se,sto bi to moglo biti? Koliko toga jos ima? I hoce li mi se otkriti sve,ili sam osudjen da zivim u stalnoj potrazi za tajnama skrivenim duboko u meni?

Misleci o takvim pitanjima i uzalud pokusavajući pronaci odgovore na njih,zatvorio sam oci,pomalo umoran od pisanja.Protegnuo sam se i protrljao snazno vrat,a zatim pritisnuo rukom celo,potiskujuci glavu unatrag.Taj me kratki ali djelotvorni postupak obicno osvjezi nakon mnogih sati provedenih za tipkovnicom.Ako prejako potisnem glavu unatrag i snazno stisnem oci,obicno ugledam svijetlece iskre koje prodju kroz moj mentalni ekran iza zatvorenih kapaka.Ni ovaj put me ne bi iznenadilo takvo iskustvo.No dogodilo se nesto drugo; nesto sto me trgnulo iz svijeta sumnji i vratilo u svijet cudesu.

Iza zatvorenih ociju nisu se pojavile iskre vec cijela eksplozija svjetlosti.Bilo je ugodno pa sam samo malo popustio pritisak rukama,uzivajuci u dozivljaju.Medjutim,tada sam ponovo zacuo glas.

”Blagoslov“,rekao je glas,a ja sam odmah znao tko je njegov vlasnik.

Nisam se trgnuo kao sto sam to ucinio mnogo puta prije toga,kad bi mi se Ganes javio.Mozda sam bio preumoran,a mozda sam tako nesto i ocekiavao.Ipak,zbunila me ta rijec.

Kako citati

Mozda je dobro da ovu knjigu ne citate kao sto se citaju ostale knjige. Prije svega, pouke koje cete u njoj naci takve su naravi da se mogu citati mnogo puta. Svaki put kad joj se vratite, mozda cete pronaci nesto sto ste prijasnji put propustili. Kad je citate, osigurajte si dobru atmosferu, mir i tisinu. Ako zelite, mozete se prije citanja okupati i meditirati. Mozete zapaliti mirisni stapic ili svijecu. Iskljucite telefon i ukucanima kazite da vas ne smetaju. Unapred odredite koliko dugo cete citati i dobro iskoristite to vrijeme.

Povremeno zastanite i razmisljajte o procitanom. Dobro je zapitati se kako bi ste se osjecali na Vikaraminom mjestu u odradjenoj situaciji? Sto bi ste uradili? Ako vas neka scena posebno privuce, zamislite sebe u njoj. Pokusajte u masti dodati detalje ili cak neke dogadjaje koji nisu opisani.

Primjerice, jedna od vrlo istaknutih situacija je Vikaraminih pet godina na vrhu uljareve prese. Simbolika te scene je vrlo snazna i duboka. Stup na kojem se nalazio Vikarama se polako okretao, ali njemu je to, nakon nekog vremena, pocelo izgledati kao da on miruje, a cijeli svijet se okrece oko njega! Pronasavsi tako unutarnju tocku oslonca, Vikarama je pronasao i unutarnji mir sto mu je pomoglo da izdrzi. Vase misli u toj sceni mogu krenuti u razlicitim smjerovima. Primjerice, o cemu bi ste vi razmisljali u takvoj situaciji? Kako bi ste se osjecali? Da li se nesto dogodilo u tih pet godina? Ako tako pristupite prici, ona ce za vas postati zivom. Postat ce dijelom vas. Kad je jednom tako prozivate, dobra je zamisao da je pokusati nekom ispricati, ali na svoj nacin. Mozda ce vas zapanjiti kako se prica promijenila i postala vasa, a opet zadrzala svoje osnovne znacajke. Ako zelite, mozete Sani Mahatmju pretvoriti u svoju vrata kathu, svoju ritualnu pricu.

Kada citati

Prvi odgovor je-bilo kada. Nikad nije prerano otpoceti svoje prijateljstvo sa Sanijem.

Drugi odgovor je-kad se nadjete u piteskocama. Iako se to ne moze reci s potpunom sigurnoscu, vrlo je vjerovatno da su

prepreke,tuga,problemi,gubici i druge vrste poteskoca povezani sa Sanijem.Razlog zasto se sve to pojavilo je taj sto niste na vrijeme savladali pouke koje su vam namijenjene.Kad tako nesto primjetite,okrenite se ovoj prici i procitajte je na opisani nacin.Mozda cete se iznenaditi kako ljekovit utjecaj na vas ona moze imati.Isto tako ce vas mozda iznenaditi kako brzo ce vase poteskoce završiti.

Treci odgovor je-citajte je posebice subotom.Subota je Sanijev dan,dan za duhovnost i okretanje k sebi.

Cetrvti odgovor je-citajte je tijekom Saturnovih razdoblja (dasa) i vaznih tranzita (gochara).Kada je to-upitajte svojeg djotisija.

I peti odgovor je-citajte je cesto uoci i tijekom vaseg sade satija.

Sadhe sati

Kako znati kada vam dolazi sade sati? i to ce vam najbolje reci djotisi-vedski astrolog.Ako vam je netko takav dostupan,pitajte ga.Da bi ste dobili odgovor na svoje pitanje,potrebni su vam podaci o nadnevku,tocnom vremenu i mjestu vasega rođenja.Medjutim,buduci da su djotisiji jos uvijek rijetke ptice,slijedi objasnjenje kako mozete sami izracunati kad vam dolazi sade sati.Takav proracun ce nuzno biti pomalo neprecizan,ali za prvu priliku dovoljan.

Prvi podatak koji vam je potreban je u kojem je znaku bio Mjesec u trenutku vaseg rođenja i to u sideralnom zodijaku.Obratite pozornost: djotis ne rabi tropski zodijak kojim barata zapadna astrologija! Ipak, da bi ste dosli do položaja vaseg Mjeseca u sideralnom,naprije morate znati u kojem je znaku u tropskom.To vam moze reci svaki zapadni astrolog.Ili,mozete sami izracunati bilo uporabivsi jedan od mnogih dostupnih racunarskih programa,bilo upotrebivsi Efemeride.

Efemeride su tablice položaja planeta odradjenog dana (mozete ih kupiti u svakoj boljoj knjizari ili cak posuditi u knjiznici).Ptrazite nadnevak svog rođenja i pogledajte u kojem znaku i na kom stupnju je bio tada Mjesec.

Kad dodjete do položaja svog Mjeseca u tropskom zodijaku (preko nekog zapadnog astrologa,preko racunskog programa ili

Efemerida) prebacit cete taj položaj u sideralni zodijak. To cete učiniti tako da od položaja Mjeseca ODUZMETE ajanamsu. U ovom trenutku nema smisla ulaziti u detalje što je to ajanamsa. Prihvatite to za sada kako jest.

SLIJEDI TABELA AJANAMSI ZA SVAKU GODINU

Godina	ajanamsa
1900	22'28''
1910	22'36''
1920	22'45''
1930	22'53''
1940	23'01''
1950	23'10''
1960	23'18''
1970	23'26''
1980	23'35''
1990	23'43''
2000	23'51''

Pronadjite najprije ajanamsu za svoju godinu rođenja. Ako ste primjerice rođeni 1967. godine, najprije izračunajte razliku između ajanamsi iz 1960. i 1970. Ta razlika $26-18=8$. Budući da se radi o razdoblju od 10 godina, godišnja ajanamsa je 0,8. Sada pomnožite broj godina nakon 1960. s godišnjom ajanamsom: $0,8 \times 7 = 5,6$. Dobiveni rezultat dodajte na ajanamsu iz 1960. Dakle, ajanamsa za 1967. godinu je $23'18'' + 00'05,6'' =$ zaokruženo $23'24''$.

Sada vam treba položaj Mjeseca u tropskom zodijaku kojeg ste dobili prije. Svaki znak ima 30 stupnjeva luka. Pravilo je da ako je stupanj na kojem se nalazi Mjesec u znaku veći od iznosa ajanamse, onda je vas Mjesec u sideralnom zodijaku u istom znaku kao i u tropskom; ako je stupanj na kojem je Mjesec u tropskom manji od ajanamse, onda je vas Mjesec u znaku prije toga.

Primjer

Ako ste rođeni 7.3.1967. godine, Mjesec je tada bio na $28'55''$ u Jarcu tropskog zodijaka (to je podatak koji cete dobiti od zapadnog

astrologa,vaseg softvera ili Efemerida).Buduci da je 28'55'' vece od iznosa ajanamse od 23'24'',vas Mjesec je i u sideralnom zodijaku u znaku Jarca.

Ako ste rodjeni 7.5.1967.godine,vas Mjesec je tada bio na 17'06'' u Ovnu tropskog zodijaka (opet to je podatak koji cete dobiti od zapadnog astrologa,vaseg softvera ili Efemerida).Buduci da je 17'06'' manje od iznosa ajanamse od 23'24'',vas Mjesec u sideralnom zodijaku pada u znak prije-u ribe.

(Redoslijed znakova je: Ovan,Bik,Blizanci,Rak,Lav,Djevica,Vaga,Skorpion,Strijelac,Jarac,Vodenjak,Ribe)

Jednom kad znate u kom znaku je vas Mjesec,znat cete kad pocinje vas sade sati-sedam i pol godina tuge Saturnovog tranzita preko polozaja vaseg Mjeseca.Sade sati pocinje kada Saturn udje u znak koji je PRIJE znaka u kojem je vas Mjesec.

Slijedi tabela ulaska Saturna u pojedine znakove (sideralni zodijak).

Znak	Saturnov ulazak
Ovan	17.04.1998.
Bik	06.06.2000.
Blizanci	07.04.2003.
Rak	25.05.2005.
Lav	16.07.2007.
Djevica	10.09.2009.
Vaga	05.08.2012.
Skorpion	02.11.2014.
Strijelac	26.10.2017.
Jarac	24.01.2020.
Vodenjak	17.01.2023.
Ribe	29.03.2025.

Dakle,za sve one kojima je Mjesec u sideralnom zodijaku u Biku,sade sati pocinje kad kad Saturn ulazi u znak prije-u Ovna,a to je 17.04.1998.Za one kojima je Mjesec u sideralnom zodijaku u Blizancima,sade sati pocinje kad Saturn udje u Bika,a to je

